EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 167, 15 Nisan '97

1 Mayıs sorumluluğu

İşçi sınıfı bir kez daha Türk-İş yönetiminin büyük ihaneti ile yüzyüze kaldı. İşçiler şu günlerde 1 Mayıs'ı sermayeye ve onun çeteleşmiş iktidarına karşı bir direnme ve kararlılık günü olarak kutlamaya hazırlanıyorlar. Tam da bu bir sırada sendikal örgütlerin tepesine çöreklenmiş bu sermaye uşakları tutup satış sözleşmelerine imzayı attılar. Bununla da kalmadılar; sermayenin işçi sınıfını tümden silahsızlandırmak için gündeme getirdiği yeni bir sinsi saldırı yöntemi olan "eşel-mobil sistemi"ni de sessiz-sedasız onayladılar.

Çeteleşen devletin yığınlar nezdinde büyük bir itibar kaybına uğradığı, mevcut hükümetin çok farklı basınçlar altında bunaldığı ve işçi sınıfının 1 Mayıs'a hazırlandığı bir sırada, Türk-İş ağaları hükümetin dikte ettiği koşullara kuzu kuzu boyun eğdiler. İhanetin bu kadarını anlamak gerçekten güçtür. Bu tutum yıllardır işçi sınıfı hareketini kötürümleştirmede sermayeye görülmemiş hizmetlerde bulunan bu ihanet şebekesinin gelinen yerde artık ne denli pervasızlaştığını gösteriyor.

Ama demek ki, sınıf hareketi üzerindeki mevcut hakimiyetleri onlara bu denli pervasızca davranabilme imkanı verebiliyor. Son satış sözleşmelerinden çıkarılması gereken en önemli sonuç budur. Sendika bürokrasisi işçi sınıfının toplumsal mücadelede ağırlığını sergileyebilmesinin önündeki en sinsi ve tehlikeli engel durumundadır. Kuşku yok ki bu, devrimci siyasal mücadelenin bugünkü en canalıcı sorunlarından biridir.

Düne kadar 700 bin işçinin toplusözleşmelerinin gündemde olması, 1 Mayıs'a hazırlık süreci için önemli bir olanaktı. İşçilerin bu çerçevedeki duyarlılıkları 1 Mayıs hazırlıklarını güçlendirecek ve kutlamalara ayrı bir kuvvet katacaktı. Böyle düşünülüyor, bu umuluyordu. Satış sözleşmelerinin imzalanmasıyla birlikte bu olanak ortadan kalktı mı? Bu sorunun yanıtı, komünistlerin, devrimcilerin, öncü işçilerin, ilerici sendikacıların tutumuna ve ortaya koyacağı çabaya bağlı. İşçi tabanında bu satışa karşı büyük bir hoşnutsuzluk oluştuğuna kuşku yoktur. "Eşel-mobil sistemi"nin kabulü bu hoşnutsuzluğu sınıfın daha geniş katmanlarına yayacaktır. Bu, devrimci hareketin ve devrimci işçi muhalifetinin önünde yeni bir olanak demektir. Eğer gereğince değerlendirilebilirse, hem güçlü 1 Mayıs'ı kutlamaları örgütlemek ve hem de bu yılın 1 Mayıs'larını sendika bürokrasisine, işçi hareketi içindeki bu sermaye ajanlarına karşı güçlü bir protestoya çevirmek olanaklı hale gelecektir. Her şey bu doğrultada bir birleşik devrimci çaba ve inisiyatifin ne ölçüde gösterileceğine bağlıdır.

***

Birleşik devrimci inisiyatif bu yılın 1 Mayıs sürecinde apayrı bir önem taşımaktadır. Bundan hiç de devrimci güçlerin yakın pratik bir işbirliğini kastedmiyoruz. Elbette ki bunun başarılması gerekli ve en arzu edilir olandır. Bugün bu doğrultuda iyiniyete dayalı olumlu bazı adımlar olsa da, bunun güçlendirilerek devam edip ettirilemeyeceği henüz belli değildir. Geride bıraktığımız dönemin deneyimleri bu konuda umut ve cesaret kırıcıdır.

Fakat biz birleşik tutumdan, deyim uygunsa paralel hassasiyetleri ve pratikte

örtüşecek, birbirini tamamlayıp güçlendirecek çabaları kastediyoruz. 1 Mayıs hazırlığının, dar grup kaygılarının ötesine geçilerek, devrimci siyasal mücadeleye yeni mevziler kazandırma amacına bağlanması, hassasiyet gösterilmesi gereken ana sorun durumundadır. Geçmiş yıllarda bir süre için devrimci hareketin geneline egemen olan tutum buydu. Bu, devrimci sorumluluk duygusunun bir yansıması olarak kendiliğinden yaşanıyordu. Fakat son bir-kaç yıldır yazık ki bu tutum kaybedildi ve yerini grup varlığını sergilemek gibi son derece dar görüşlü ve anlaşılması güç bir davranış tarzına bıraktı. Normal durumda her bir devrimci akım için temel kaygı, 1 Mayıs hazırlık sürecini etkili bir kampanyaya çevirmek ve kutlamaları devrimci mücadeleye yeni bir soluk kazandıracak bir fırsat olarak değerlendirmek olmalıdır. Oysa son iki yılda bu kaygı yerini her bir grubun "kendini gösterme" ve bununla sözde bir şeyler kanıtlama kaygısına bırakmış durumda. Bu gerçekte kimseye ve genel olarak devrimci siyasal mücadeleye bir şey kazandırmadığı gibi, tersine devrimci akımların saygınlığını zedelemekte ve bir bütün olarak da mücadeleye zarar vermektedir.

Geçen yılın 1 Mayıs'ı bu açıdan önemli derslerle doludur. Düşününüz ki, devrimci gruplar kim alana ne kadar kitle taşıdı, kim alanda ne türden bir "öncü" inisiyatif gösterdi ekseninde kısır tartışmalar yürütüyorlarken, karşı-devrim, bu büyük işçi-emekçi gösterisinin ardından, onun neredeyse bütün politik etkisini boşa çıkaracak bir karşı-devrimci kampanya sürdürüyordu. Bu kampanyada polisi ve medyasıyla, faşisti ve sosyal-demokratıyla, Türk-İş'li ve DİSK'li bürokratlarıyla, tüm düzen cephesi birleşik bir koro oluşturuyorlardı. Bu kampanya öylesine etkili yürütüldü ki, sonuçları ancak Zindan Direnişlerinin sarsıntısıyla aylar sonra bir ölçüde dengelenebildi.

Bunları hatırlamak, yeniden değerlendirmek ve mutlaka hesaba katmak kimsenin kaçamayacağı bir devrimci sorumluluktur. Tüm devrim güçlerinin, emek ve özgürlükten yana tüm çevrelerin önünde, bu 1 Mayıs'ı güçlü bir çıkışa dönüştürmek sorumluluğu vardır. Koşullar bunun için son derece uygundur. Yeter ki yeterli çaba ve gerekli inisiyatif gösterilsin, Yeter ki anlamsız hatalardan ve dar görüşlü tutumlardan kaçınılsın. Yeter ki devletin mutlaka bu yıl da denemeye çalışacağı yeni oyun ve provakasyonlara karşı gerekli uyanıklık gösterilsin. Bunların başarıldığı bir durumda 1 Mayıs'ın devrimci siyasal mücadelede başarılı bir yeni çıkışın başlangıç noktasına dönüşmesi hiç de güç olmayacaktır.

***

Komünistler tempoyu hızlandırdıkları ve bir dizi yeni adımla politik faaliyet kapasitelerini güçlendirdikleri bir evrede 1 Mayıs sürecini yaşıyorlar. Örgütümüz halihazırdaki hazırlık çalışmasını 1 Mayıs'ı bu başarı grafiğinin yeni bir halkası haline getirmek perspektifiyle yürütüyor. Bu hedefe ulaşmak güçlü bir devrimci 1 Mayıs'ın gerçekleşmesi için en azami bir çabayı ortaya koymakla mümkündür.

Bu çerçevede, etkin bir bağımsız çalışma ortaya koymalı; tüm devrimci güçlerle olanaklı olan en sıkı işbirliğine girmeli; genel devrimci çıkarları önplanda tutan bir sorumluluk anlayışıyla hareket etmeli; 1 Mayıs alanlarına tüm işçi ve kitle ilişkilerimizi özel bir çabayla taşımalı; ve alanlarda, sınıf kitlelerinin daha geniş kesimleriyle bizi buluşturup birleştirecek bir davranış tarzı izlemeliyiz.

Önümüzde iki haftadan daha kısa bir süre var. Fakat 1 Mayıs gibi son derece önemli bir kavga gününü önceleyen bu az sayıda güne, normal zamanlarda aylara yayılacak yoğunlukta bir çabayı sığdırabiliriz. Bu bize bağlıdır. Ve bu, parti öncesi bir evrede, bizim bu konudaki iddia ve sorumluluğumuzun da somut bir sınamadan geçmesi anlamına gelecektir. Bu sınamadan gerekli maddi ve moral başarıyla çıkılabildiği ölçüde ise, bu, gündemimizdeki yeni adımlar için güçlü bir kaldıraç işlevi görecektir.

EKİM

1 Mayıs: Atılımlarımızın yeni halkası

1 Mayıs, taşıdığı özel önemle bütün bir yıla damgasını vuran özel bir kavga günüdür. Gerek devlet, gerek devrimci ve gerekse reformist akıklar bu özel günün önemine uygun çalışma temposuna girerler. Düzen cephesi fiili ve psikolojik terörünün dozunu artırır. Buna 1 Mayıs öncesinde başlar ve 1 Mayıs günü düzenlediği provakasyon ve katilamlarıyla tamamlar. Sermaye uşağı sendika bürokratlarının da çabası, devrimci bir etkiden ve havadan olabildiğince uzaklaştırılmış bir 1 Mayıs çabasıdır. Faaliyet ve konumlanışları itibarıyla reformist tatlı su solcusu akımlarının konumu da onlardan pek farklı değildir. Esas olarak gövde gösterisi peşindedirler ve kendi güçlerini propaganda ederler. Genele ilişkin çabaları ise, 1 Mayıs'ı bir kavga günü olmaktan çıkarıp bir karnavala dönüştürme eksenindedir. Nesnel konumlanışlarıyla ve amaçlarıyla devrimci hedeflerin karşısına düştükleri için değil, özleyip hayal ettikleri 1 Mayıs'ın gerçekleşememesinin sorumlusu olarak devrimci hareketlerin varlık ve hareket tarzını görürler. Bu nedenle, çoğu durumda devrimci harekete karşı düzenn ağzıyla konuşmaktan kurtulamazlar. 1 Mayıs '96 bunun hafızalara kazınmış yeni ve canlı bir örneğidir.

Devrimci akımlar ise, kuşkusuz ki belli bir ciddiyet içnde hazırlanırlar 1 Mayıs'a. Alana kitle katılımı ve bunun biçimleri konusunda gerekli hassasiyet fazlasıyla gösterilir. 1 Mayıs'a öngelen faaliyette ise aynı hassasiyeti görmek genellikle mümkün olmaz. Günün önemine uygun olarak hiç olmazsa öncelikle işçi sınıfı kitlelerine yönelmek, Kürt-Alevi emekçi mahallerine sıkışmayı kırıp, emekçi sınıfın geneline yönelen bir propaganda-ajitasyon düzeyi tutturmak yakıcı görevlerinin üzerinden kolayca atlanır. Temellerine inildiğinde bu durumun iktidar perspektifinden uzaklığın sonuçları olduğu görülür. Aynı mantığın bir başka uzantısı da 1 Mayıs'ı bir bütün olarak yürüyüş ve faaliyette bir sıçramanın, daha ileri hedeflere yönelmenin bir vesilesi olarak değerlendirilememesi, kendi içinde amaç edinilmesidir. 1 Mayıs'ta alana şöyle ya da böyle bir kitle gücüyle katılan bir dizi akımın bütün bir yıllık faaliyet ve çabasına bakıldığında, anlamlı bir pratikle karşılaşılamamasının nedeni de budur.

Hareketimizin hemen bütün yürüyüş ve faaliyet içinde 1 Mayıs'ı oturttuğu yer ve bu döneme yükleniş tarzı temelden farklıdır. Parti ve iktidar yürüyüşünü güçlendirip sıçratmanın, devrimci proletaryanın militan politik kitle eylemliliğini büyütüp güçlendirmenin adıdır bizim için 1 Mayıs. Ve elbette bu çerçevede bu özel kavga günü özel bir hazırlık, ısrar ve yoğunlaşma konusudur. Eksenine işçi sınıfı kitlesini alan ama bütün bir emekçi sınıf ve katmanlara seslenen, onları sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim temelinde saflaştırmayı hedefleyen, toplumun güncel sorunlarını bu eksende canlı bir propaganda ve ajitasyonun konusu yapan bir faaliyet... Sınıfın devrimci potansiyelini açığa çıkarmak, bunu sınıf hareketinde bir sıçramanın dayanağı haline getirmek... İşte faaliyetimizi karakterize eden budur.

***

Bu yıl, 1 Mayıs'ı önceki yıllardan farklı bir düzeyde, parti düzeyiyle karşıladığımız biliniyor. Bu henüz toplanacak kuruluş kongremizce resmileşecek de olsa, dost ve düşman önünde ifade edilmiş açık bir iddia, hayatta cisimleşen bir düzeydir. Asgari niteliklerine ulaştığımız parti düzeyi, bizim farklı, yer yer çelişik görünen gelişme süreçleri yaşadığımız, ama bunların organik toplamının tek bir yönü/doğrultuyu ifade ettiğini bize unutturmamalıdır. Bu ne anlama geliyor? Devrimci bir sınıf örgütü, varolanı anlayıp/aşma çaba ve iradesiyle bakar! Bizler de esasa ilişkin nitelik ve düzeyin artık adını koyduğumuz gerçekliğimize hep böyle baktık. Şimdi 1 Mayıs öncesi, hem bu gerçekliği görenler karşısında yeniden üretmek, hem de bu çabayı varolan eksiklik ve sorunlarımızı aşmanın

zeminine, oturmamış yönleri oturtmanın imkanına dönüştürmek iddiasındayız.

"Parti ve atılımlar" dönemi bizde kendisini herşeyden önce iki temel alanda gösterdi. Bunlar hareketin, nesnelliğinin de etkisiyle, öncesinde en temel zorlanma alanlarıydı. Bunlardan ilki, kadrolaşma alanında yaşadığımız sıçramadır. Hareketimizin ön süreçlerinden haberdar olanlar bilir, kadro sorununda "kan uyuşmazlığı" ve bir noktadan sonra tümüyle olumsuz bir yüklemle kullanılan "ileri kadrolar" gerçekliği, 3. Genel Konferans dahil, hareketin temel önemde sorunlarından biriydi. 3. Genel Konferans sonrası bu alanda gerçek bir sıçrama yaşadık. Artık merkezi önderlik ekibinin ötesinde yaslanabileceğimiz ve halihazırda politik sınıf çalışmasının yürütücüsü ve güvencesi olan asgari bir kadro birikimine ulaşmış bulunuyoruz. Bu süreç kolay yaşanmadı. Zorluklarla boğuşa boğuşa geldik bu günlere. Hala da farklı düzeylerdeki zorluklarla boğuşuyoruz. Geriye baktığımızda, yaşadığımız sürecin kelimenin gerçek anlamıyla bir arınma süreci olduğunu söyleyebiliriz. Hala da böyledir. Lenin'in "*Ne Yapmalı*"nın başında Lasalle'dan yaptığı alıntıda söylediği gibi, "parti, arınarak güçlenir"! Biz de de böyle yaşandı. Bu bilinçle bakıldığında, aslında yer yer niceliksel olarak daralan, fakat geçmişle hiçbir biçimde kıyaslanmayacak zorlu görevlerin altına girebilecek güç ve kapasitede bir ileri kadro birikiminin varlığını görürüz. Şimdi, geçmişte bir komite eliyle yürüttüğümüz çalışmaların yer yer tek bir sorumlu eliyle yürütüldüğünü, fakat politik etki, önderlik ve yoğunlaşma bakımından geçmişten tümüyle farklı bir düzeyde, parti düzeyinde olduğumuzu söyleyebiliriz.. Paradoksal görünebilir, ancak gelişmenin mantığını bilenler için şaşılacak bir yanı yoktur. Geçici yol arkadaşları safları terkederken, yer yer merkezi geniş çaplı, yer yer kısmi hız kesme biçiminde düşman saldırıları ve kuşatması altında, süzülüp gelen bir nitelikten ve arınmadan söz ediyoruz.

Hareketimizin yaşadığı bir başka gelişme ise, sınıf çalışmasında on yıllık birikim ve emeğimiz üzerinden alınan mesafedir. Örgütümüz geride biraktığı dönemde temel gövdesiyle sınıf/fabrika çalışmasına kilitlendi. Sınıf kitlelerinin gündelik mücadelesi ve eylemliliklerinde pratik önderlik niteliğini ve politik önderlik kapasitesini sınadı ve gelştirdi. 3. Genel Konferans sonrası dönem. Belli fabrika, direniş ve alanlar adımızla anılır hale geldi. Bu tümüyle yılları bulan ısrarlı emeğin karşılığıydı, politik duruşun tercümesiydi. Ürünlerini hakkıyla toplama düzeyinden ayrı olarak söylüyoruz bunları. Sınıf/fabrika çalışması, bütün güç ve enerjimizi akıttığımız bu alan, sınıf hareketinin seyrine bağlı olarak, kadrolaşmanın süreç ve dinamiklarının farklılıklar gösterdiği bir alandır. Israr, tam da bu yüzden sınıfsal bir bilinç, sınıfsal bir cüret sorunudur. İhtilalci, illegal bir yapı için kadrolaşmadan söz ediyoruz. Şaşmaz kadro kaynağımız işçi sınıfı olacak dedik. Hala da bu iddiaya uygun davranıyoruz. Ama politik etkisiyle kadrolaşma birbirine bağlı, fakat yer yer ayrı süreçler olarak yaşanıyor. Gelişme süreçlerimiz şimdi artık rayına oturmuştur. Ama temponun mutlak biçimde yükseltilmesi hala da bir ihtiyaçtır.

Burada araya bir not düşmek istiyoruz. Sınıf çalışmasında ve kadrolaşmada ulaştığımız düzey artık herhangi bir biçimde geriye çevrilemez bir niteliği anlatıyor. Düşmanın saldırı hazırlıklarının özel bir biçimde yoğunlaştığı bir dönemde, bu doğru politik içeriğiyle anlaşılırsa eğer, adımlarımızı daha bir emin atmanın imkanı demektir. Bir hareketin ideolojk, politik, örgütsel birikim ve düzeyi, eğer onun kendi iç yapısal yetersizlikleri nedeniyle boşa çıkarılmıyorsa, dış düşman saldırılarının etkisi sadece geçicidir. Hatta, yer yer daha güçlü kuruluşların, daha gürbüz gelişmenin ek imkanları bile olabilirler. Diyalektik gelişmenn mantığı bunu öğretir. 1905 Devrimi sonrası gericilik döneminde Bolşevik yeraltı örgütü tamamen tasfiye olmuş gibidir. Fakat artık o devrimci proletaryanın, ayaklanıp savaşmış bir sınıfın hafıza ve eyleminde hergün yeniden doğmaktadır. Bir yoldaşın çok yerinde bir benzetmesiyle; "ağır büyük bir kayayı dik, sarp bir yamaca çıkarmaya çalışıyoruz. Bu çaba içinde kaya defalarca ellerimizden kurtulup yeniden en dibe yuvarlanacak. Fakat bize miras kalan, onu ulaştırdığımız düzeyin bilgisi, deneyimi, özgüveni olacak, yeter ki kayanın altında kalıp ezilmeyelim." Ve aslında bu çaba ve "başarısızlık" silsilesinin kendisinden edinilen deneyim, kayanın eldeki imkanlarla zirveye

çıkarılmasının yolunu düzler. Benzetmedeki "kayanın altında ezilmek" esprisi ise geçici başarısızlıkların, engellerin basıncı altında inanç ve özgüven kaybetmek şeklinde anlaşılmalıdır. Evet, parti artık geri döndürülemez bir niteliktir bizim için!

Konumuza dönersek; yaşadığımız gelişme düzeyinin, aldığımız mesafenin sorunlu olan, aksayan veya ortaya çıkardığı geçici açmazlarıyla bizi zorlayan yönleri nelerdir? Ve 1 Mayıs faaliyetimizde bunları rağmen ileri bir performansı nasıl tutturacağız? Dahası bu çaba bu sorunları aşmanın güçlü bir ilk adımı olacak mıdır?

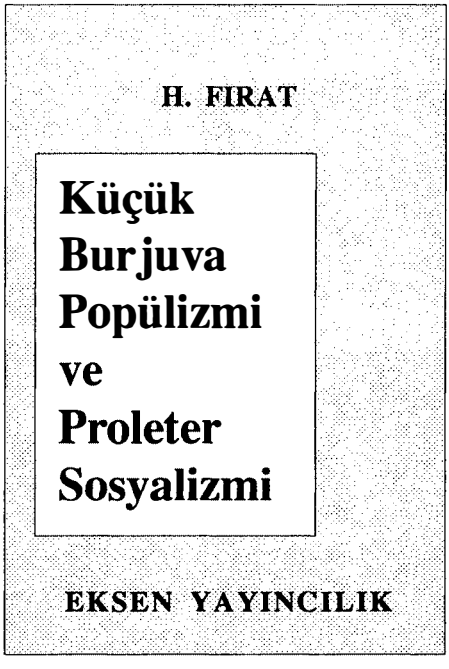
***

Zorlanma alanlarımız değişik vesilelerle örgüt basınımıza yansımıştır. Sınıf çalışmasına hız kazandırmakta, sonuçlarını devşirmekte, bunu deyim yerindeyse hergün yeniden üretilen "kendiliğinden" bir refleks haline getirmekte ve bunun imkanlarıyla giderek daha ileri mevziler tutmakta hala da zorlanıyoruz. Bunun için mücadele biçimlerinde yaratıcılığa, gündelik faaliyette daha fazla hız ve hırsa ihtiyacımız var. Fabrikalarda binbir olanaktan yararlanarak yürütülen sözlü-yazılı propaganda-ajitasyon ve örgütlenme faaliyetini daha da güçlendirmeli, bunu kimi taktik platformlar üzerinden işkolu ve bölge çalışmasına bağlayabilmeliyiz. Şu veya bu sendikanın açtığı bir imza kampanyası, bir kitle gösterisi, bir grev veya direnişi ziyaret çabası, siyasal süreçlerdeki önemli gelişmeler, her biri hiçbir direktif gerektirmeden artık gündelik faaliyetin imkanları olarak kullanılmalıdır. 1 Mayıs dönemi andığımız sorun ve görevler için şimdi bulunmaz bir imkan demektir. Çalışmada derinleşme ve sıçrama, yüklenirsek zor değildir.

İkinci zorlanma alanı, sınıf/fabrika çalışmasından alınan güçle, fakat onun ritmine bağımlı olmaksızın geliştirilmesi gereken mahalli önderliğin hızı ve seyrindedir. Yoğunlaştığımız fabrikalarda süreçler şöyle ya da böyle seyredebilir. Fakat biz bir mahalli önderlik isek aynı zamanda, bölgenin, yoğunlaştığımız sektörlerin ileri işçi-emekçi potansiyeline ulaşmak, onların sendikal vb. platformlarına müdahale etmek, bizzat bu tarz devrimci taktik platformlar yaratmak, bölgenin genç ve dinamik potansiyeline ulaşıp kazanmak, sınıf çalışmasını onlarla destekleyip güçlendirmek vb. temel sorumluluklarımızdır. Kısacası, istenen bölgenin, sektörün işçi-emekçi ve gençlik hareketine politik önderlik düzeyidir. Örneğin "bir dakika karanlık" eylemleri böyle bir yönelim ve sıçrama için bir imkandır. Şimdi ise 1 Mayıs faaliyeti, bu alandak eksiklerimizi gidermenin çok uygun bir olanağıdır.

Sonuç olarak, gelişmenin çelişik yönlerinden de kolayca anlaşılacağı gibi, genel poltiik faaliyet kapasitesinde henüz istenilen düzeyde değiliz. 1 Mayıs faaliyet döneminde bu alandaki zayıflığımızı çeperimizdeki güçleri faaliyete seferber ederek ve her düzeyde daha ileri bir risk alarak aşmaya çalışıyoruz, aşacağız. 1 Mayıs'ı parti niteliğine yakışır bir politik faaliyet kapasitesiyle karşılayacağız. Önümüzdeki dönemde ise bu sorunu, bölge örgütlerinin tüm ihtiyaçlarını karşılayacak kaynaklara ulaşarak, yeni profesyonel dağıtım grupları kurarak esastan çözeceğiz.

Parti ve devrimci proletaryanın iktidar yürüyüşü hergün daha ileri düzeyde yeniden üretilmesi gereken, boşluk ve gevşeme tanımayan bir hırs ve tarz istiyor. İşçi sınıfı devrimcisi Ekimci komünistler olarak bu niteliği kazanacağız!

Öğrenci hareketinin güncel görevleri

Öğrenci gençlik hareketi, sınıfsal heterojenliğine rağmen, 12 Eylül öncesinde düzeni yoğun biçimde meşgul ve rahatsız eden hareketlilik alanlarının biri olmuştur. Bu durum 12 Eylül döneminde bu kesime dönük vahşi bir faşist terörün yanısıra çok yönlü ideolojik, kültürel vb. saldırıları da düzenin gündemine almasına neden olmuştur. Uzunca bir dönem düzenin depolitizasyon, kişiliksizleştirme politikalarının faşist bir terörle içiçe en etkin yürütüldüğü alanlardan biri üniversiteler olmuştur. Bu duruma ek olarak toplumda derinleşen gelir dağılımındaki adaletsizlik ve adım adım uygulanmaya başlanan paralı eğitim, üniversite öğrencilerinin sınıfsal yapısında '80 öncesine kıyasla hissedilir bir değişimin de önünü açmıştır. Özellikle metropol illerin görece oturmuş üniversitelerinde orta ve üst sınıf çocuklarının ağırlığında bir artış yaşanmıştır. Taşra illerin gecekondu üniversitelerinde ise gerek yurt-okul yönetimi eliyle uygulanan faşist baskılar, gerekse ortamın havasıyla da birleşen sivil faşist baskı ve sindirme çabaları uzunca bir süre etkili olmuştur. '96 yılı öğrenci hareketindeki nispi yükseliş tüm üniversitelerde de belirgin bir uyanış ortaya çıkarmıştır.

Üniversite gençliği üzerinde düzenin sınıfsal-sosyal ve ideolojik-politik hesapları ülkenin '80 sonrası sancılı, gel-gitli kitle hareketi ortamında uygulandığı ölçüde daha bir etkili olabilmiştir.

Bu nesnel zemin üzerinde öğrenci gençlik içinde iki farklı içerik ve tarzda politik duruş ortaya çıkmıştır. Birincisi, devrimci demokratizmin tarzıdır. Kitlenin geriliği ölçüsünde devrimcileştirdiği dar kadro güçleriyle, kitleden, dahası kitleyi politikleştirme çabasından kopuk bir eylem tarzı, '90'lı yılların başına kadar bu kesimin belirgin özelliğiydi. '91 sonrasında ise, ülkedeki kitle hareketliliğine paralel olarak öğrenci gençlik hareketi de dibe vurunca, bu kesim kendini üniversite gençliği içinde üretmekte daha da zorlanır bir hale geldi. Bu durumu liseli gençlik hareketine yönelerek ve kendi devrimci varoluşunu bu alanda ve semtlerde üreterek telafi etmeye çalıştı. Aynı tarz kendini üniversitede üretmekte ısrar ettiği ölçüde daha ziyade -parasız eğitim ve özerk demokratik üniversite ekseninde, ama önemli ölçüde akademizm-ekonomizmle malül biçimde varolmaya çalıştı. Bu tarz politik eksenden belirgin uzaklaşmaya rağmen üniversite öğrenci kitlesine yönelik bir çalışma olarak belli bir anlam taşıyordu. Bu durum aslında devrimci demokrasinin klasik ikileminin kendini bu özgül alanda üretmesiydi. Ya dar kadro üzerinden kitleden kopuk "politik" eylem tarzı, ya da kitle içinde kendini en geri, özünde ekonomist olan bir tarzda vareden "politik" çalışma tarzı.

Reformizm ise, Koordinasyonları ve EMEP gençliği şahsında, kendi üniversite gençliğinin daha ziyade orta sınıf özelliklerine uyarlayan ve hareketsizlik-durgunluk üzerinde kendini vareden pespaye bir akademizm biçiminde üretti.

Bu iki ayrı varoluş tarzı, bir yerde alanın ve ülkenin nesnel süreçlerinin koşulladığı, fakat bizzat "önderlik" pratikleriyle yeniden koşullanan faaliyet tarzları olmuşlardır.

EGK, kitleye politik önderlik anlamında yer yer farklı bir pratiğin taşıyıcısı olmuştur. Ancak bir bütün olarak dönem ve sürecin zorluklarını aşıp kendini vareden komsomolu oturtmaktan oldukça uzak kalmıştır. Bu, gerek üniversite gerekse liselerde daha ziyade emekçi sınıfların çocuklarının belkemiği oluşturduğu, üniversitelerdeki aydın orta sınıf potansiyelini böyle bir eksenle yedekleyen, kitlesinin akademik-demokratik özlemlerine devrimci politik bir eksenle önderlik eden, dahası hırs ve iddiasıyla küçük sanayi sitelerinin işçi

gençliğine açılan bir politik-örgütsel duruş demektir. Uzaklık, bu düzeye uzaklıktır ve doğal ki bunun sorumluluğu genç yoldaşlarımızın ötesinde hareketimize aittir.

Sermaye düzeni gençlik hareketine üç koldan saldırıyor

'96 Şubat'ından itibaren öğrenci gençlik hareketi yeniden bir yükseliş eğilimi içine girdi. Bu, hem ülkenin Gazi anti-faşist halk direnişi sonrası içine adım adım girdiği yeni sürecin, hem de üniversitelerin dışında özellikle lise ve semt gençliği içinde devrimci grupların yürüttükleri çalışmanın ürünüdür. Bu adımlar üniversite gençliğinin özellikle paralı eğitim saldırısına karşı biriken tepkisiyle birleşmiştir. Bu belli zayıflıklara rağmen '96 baharında başlayan ve hala da gel-gitlere ve belli geri çekilmelere rağmen kendini az-çok ifade eden bir hareketlilik dönemi olmuştur. Aynı dönem politik öğrenci gruplarının pratiklerine ilişkin eleştirel bir değerlendirme örgüt basınımızda halihazırda çıkmış da bulunuyor. Bu nedenle biz bu dönemde düzenin bu hareketi nasıl karşıladığı, hangi silahlarla ezmeye çalıştığı ve bunun bizim önümüze ne tür görevler koyduğunu somut olarak ele almak istiyoruz.

Sermaye düzeni bu dönem gençlik hareketine üç temel koldan saldırmıştır.

* Devletin resmi kolluk güçleriyle süreklileşen faşist terörün yanısıra, sivil faşist beslemeler yeniden güçlü biçimde devreye sokulmuştur. Bu adımla terörle sindirip yıldırma amacının yanısıra ve esas olarak hedef saptırma ve kitleden yalıtma çabası ve bunun üzerinden öğrenci hareketinin bütün topluma verdiği mesajı çarpıtıp bloke etme amacı güdülmektedir.

* Yeni düzeyde pervasız bir yargı saldırısı yürütülmektedir. DGM'ler en basit öğrenci ya da kitle eylemlerinden alınan öğrencilere şimdi artık özel bir tutumla onlarca yıl hapis cezaları verdi, veriyor. Bu geniş öğrenci kitlesine "onlarca yıl hapis yatmayı göze alıyor musunuz?" diye savrulan bir tehditdir. Bu adımı üniversite yöneticilerinin açtığı kitlesel soruşturmalar tamamlıyor.

* Son olarak ÖTK saldırısı var. Düzen öğrenci hareketinin her yükseliş evresine, onun meşruiyetini tartışmalı kılacak, böylece onu marjinalleştirip geniş öğrenci kitlesinden yalıtacak veya içinde boğacak tek tip öğrenci "örgütlenmesi" dayatmalarıyla yanıt vermeyi ihmal etmedi. Bu '87-88'de tek tip öğrenc dernekleri dayatmasıydı. Geçen yıl MHP, BBP, islam öğrenci gruplarıyla oluşturulmaya çalışılan öğrenci birlikleriydi. Şimdi ise daha ziyade atamayla gerçekleştirilmeye çalışılan ÖTK'lar gündemde.

Birleşik bir mücadele hattı izlenmelidir

Öncelikle belirtmek gerekir ki, bu üç ana saldırı salt her birine verilecek kendi içinde yanıtlarla veya karşı saldırılarla püskürtülemez. Gençlik hareketinin kendi bağımsız gündem ve hedefleri yürürlükte olmalıdır. Bu politik platformdan alınan güçle bu saldırılar göğüslenmeli ve dahası herbiri birer sıçrama tahtasına çevrilmelidir.

Parasız-özerk-demokratik eğitim taktik platformu, bu hedeflerin kalıcı ve anlamına uygun gerçekleşmesinin işçi sınıfının sosyalist iktidarı sorunu olduğunu akıldan çıkarmayan bir stratejik duruşla ve öğrenci kitlesini bütün politik gelişmelere duyarlı kılma çabasıyla birleşmek zorundadır. Parasız demokratik eğitim, özerk-demokratik üniversite, en geniş öğrenci yığınlarının etrafında kenetleneceği temel taktik istemdir. Buna duyarsız kalmak ya da hafife almak önderlik iddiasının yitirilmesi olur. Bu tıpkı kamu çalışanları hareketinde "grevle-toplusözleşmeli sendika" talebinin oynadığı rol ve taşıdığı önem gibidir. Sorun bunun hangi bütünün içine ve nasıl bir tarzda oturtulacağı sorunudur. Sorun, "demokratik istemler-sosyalizm" veya "reform-devrim" diyalektiği sorunudur. Eğer taktik platform kendi içinde amaçlaştırılmıyorsa, yürütülen propaganda-ajitasyonun yönü sürekli devrim ve iktidarı gösterebiliyorsa, kendimiz salt alanın sorunları ve bunlardan hareketle bir devrim propagandası-ajitasyonuyla sınırlamıyorsak, doğru yoldayız demektir. Örneğin; Kürdistan'da yürütülen kirli savaş, barış, Susurluk skandalı vb. çok değişik sorunlar kitlelerin gündemine sokulabiliyor mu?

Bu stratejik-taktik duruş ve faaliyet tarzı, alanın bütün güçlerini devrimci bir eksende

birleştirme çabasıyla beraber yürümelidir. Öğrenci gençlik-öğretmen-öğretim görevlisi ve veliler ortak hedeflere sevkedilmelidir. Taktik platform bunun imkanlarını fazlasıyla sunmaktadır. '96-97 öğrenim yılının ilk döneminde gerçekleşen DEK, tüm zaaf ve zayıflıklarına rağmen, bu hedefe yönelik iyiniyetli bir çaba oluşuyla anlamlıdır. Eğitim-Sen'in yapacağını ilan ettiği DEK Kurultayının iptal edilmesi ise bu açıdan bir olumsuzluktur. En kısa zamanda gerçekleştirilmesi, birimlerde bu birliklerin somut platformlarının yaratılması çabası vazgeçilmezdir.

Faşist saldırılar karşı militan kitle çizgisi

Sivil faşist saldırılar yukarıda belirttiğimiz gibi terörle sindirip yıldırma amacının ötesinde özellikle gençliğin politik kesiminin hedef ve gündemini saptırma ve onu kitleden koparıp yalıtma amacına yöneliktir. Bu bir ölçüde başarıldığında, burjuva medya üzerinden topluma bütün bir gençlik hareketini ve onun meşru istemlerini "sağ-sol çatışması" olarak sunma imkanı da doğmaktadır.

Saldırı bu nedenle militan bir tarzda, ama mutlak olarak politik bir kitle çalışması ve pratiğiyle karşılanmak durumundadır. Devrimci hareketin en zayıf kaldığı alan da bu ikincisidir. Saldırılar militan bir tarzda karşılanmakta, ama bu hızla bir düelloya dönüşmekte, politik bir kitle çalışması her seferinde unutulmaktadır. Susurluk'la başlayan dönemde düzenin bu besleme çetelerini kullanmasını tersine çevirmek, giderek onu vuran, geniş yığınları politikleştirip militanlaştıran bir olanak olarak değerlendirmek gerekirken, militan ama dar kadrocu-düellocu pratiği anlamak mümkün değildir. Saldırılar bazı ilerici öğretim görevlilerini artık susamaz hale getirmişken öğretim görevlisi-öğretmen-veli-öğrenci birliğini sağlamak şimdi çok daha kolaydır. Saldırıların, hareketin meşru talepleriyle (parasız-özerk-demokratik eğitim) ve sermaye düzeni ve devletiyle organik bağlarını ortaya koymak, en sıradan öğrencinin ve öğretim görevlilerinin dahi gündelik yaşam alanına yönelen veya biz görevimiz yaptığımızda giderek daha fazla buna yönelecek olan saldırıları militan-politik bir kitle hareketi geliştirmenin bulunmaz fırsatına çevrmek -işte görev budur.

*** Polis-idare, sivil faşist işbirliğine son!**
Faşistlerin ipi Susurluk devletinin elinde!

*** Sağ-sol çatışması değil, sivil faşist saldırı var!**

*** Faşistlerin ipi sermayenin elinde!**

*** Saldırı parasız-özerk-demokratik eğitim hakkınadır!**

Yargılayamazsınız!

Düzenin yargı saldırısını göğüslemenin özel bir zorluğu yoktur. Onlarca yıl ceza verilen her eylemi kitlesel tarzda tekrar etmek, yargıyı uygulanamaz hale getirmenin en garantili yoludur. Yeter ki bu kitlelerden kopan, bağları zayıflatan bir pratiğe değil, tersine kitleyi militanlaştıran bir önderlik pratiğine tekabül etsin. İster düzen mahkemeleri, ister idari soruşturmalar karşısında olsun,gençlik eylemlerini politik bir duruşla meşru bir davranış olarak savunmak zorundadır. Yargılayanları yargılayan bir pratik gereklidir. Yer yer bazı özel boykot tutumlarıyla bütün bir mekanizmanın boşa çıkarılıp etksizleştirilmesi de düşünülebilir. Örneğin, üniversitelerde soruşturmalar idarece, öğretim görevlileri eliyle yürütülmek istenmektedir. Öğretim görevlilerini safımıza çekerek, soruşturma istemlerini (ihbarlarını) yakan, "ifade vermeyen-soruşturma yürütmeyen" bir boykot pratiği, verili somut güçler dengesi gözetilerek yürütülebilir.

Halihazırda hapiste bulunan öğrenciler için özel bir kampanya da açılmak durumundadır. Bu toplam faaliyetle birleştiğinde bütün hareket için yeni bir sıçrama tahtası olabilir.

*** Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!**

*** Yargılayamazsınız!**

*** Parasız-özerk-demokratik eğitim hakkı yargılanamaz!**

Sahte ÖTK'lara hayır!

ÖTK saldırısı, isminin seçiminden başlayarak özel bilinçli bir saldırıdır. Ve devrimci hareketin bu saldırıya ilişkin pratiği halihazırda belki toplam saldırılara verilebilen en zayıf yanıtı oluşturmaktadır. Öğrenci Temsilcileri Konseyi '80 öncesi ODTÜ'de

devrimci öğrenci hareketi üzerinde yükselen devrimci bir öğrenci konseyinin adıdır.

Düzen şimdi, sınıflarda öğretim görevlilerinin apolitik öğrencileri atamasıyla oluşan sözde bir öğrenci konseyi aracılığıyla, öğrenci hareketini kitle dışı ilan edip meşruiyetin zedelemek istemektedir.

Devrimci hareket ise bu saldırı karşısında boykotçu bir tutum izlemektedir. İşin trajik yanı gerçek bir boykot kampanyası dahi örgütlenmemekte, süreç seyredilmektedir.

Reformist yapılar ise ÖTK'nın seçilecek öğrencilere ilişkin şartlara ilişkin dayatmaları olduğu gibi kabul eden, ona uyarlanan bir çizgi izlemektedir. Bu düzenin saldırısını iki defa tehlikeli hale getirmekte, onun verili haliyle meşrulaşmasının yolunu açmaktadır.

Düzenin ÖTK dayatmasının bütün anti-demokratikliğine rağmen (disiplin soruşturması ve alt sınıftan dersi olanlar seçilemiyor, oluştuğunda ise sadece bir danışma organı olacak vb.) boykotçu tutum yalnızca apolitizmi ifade ediyor. Seçimler ve parlamento karşısında devrimci demokratizmin tutumu ne ise ÖTK karşısındaki tutumu da odur. Dumanın devrimci amaçlar çerçevesinde değerlendirilmesi ekseninde bolşeviklerin tutumu, seçimler karşısında komünist hareketin tutumu ve değerlendirmeleri bugün ÖTK saldırısı karşısında genç yoldaşlarımıza yol göstermelidir. Dahası adaylık için dayatılan şartları reddedip, bu dayatmaları bir kampanyayla püskürtmek ve bu silahı düzeni vuran bir silah haline getirmek bu kadar olanaklı iken, bu girişimi kitleye yönelik politik bir faaliyet ve kitle inisiyatifini sıçratmanın bir aracına dönüştürmek varken, boykotçu tutum, dahası bu isim altında sessizlik ve seyircilik kabul edilemez.

Adaylık şartlarını reddedip, seçimleri gençlk sorunlarının tartışıldığı platformlara çevirmek, kendi adaylarımızı seçtirmek, dayatılan ÖTK çerçevesini kırıp, fiilen işleyen bir mücadele organına çevirmek mümkündür. Halihazırda öğretim görevlileri anfilerde/derste kendince birine "sen temsilci ol" demekte, bütün "seçim" bu olmaktadır. Bu "atanmış adaylar"ı istifaya ikna edip istifaya zorlamak, seçimleri belirttiğimiz platformda anfilerde/derslerde yeniden yapmak, seçilenlerin çoğunluk tarafından istenildiği zaman geri çağırılabileceği ve yeni seçimlerin yapılabileceğini, demokratik işleyişin bunu gerektirdiğini işlemek ve bizzat uygulamak -işte tarzımız bu olmak zorundadır.

*** Sahte ÖTK'lara hayır!**

*** Yetki ya bize ya çöpe!**

İşçi gençlikle birleşmeliyiz

EGK, öğrenci gençlik içinden yarattığı imkanları mutlaka bir işçi gençlik çalışmasıyla birleştirmek sorumluluğuyla yüzyüzedr. İMES'in, Siteler'in, Merter'in, Ünaldı'nın, Ostim'in, küçük sanayi sitelerinin işçi gençliğini kucaklamaya yönelmeyen bir EGK gerçek bir komsomol olamaz. Perspektif varolanla yetinmek olamaz. Perspektiften alınan güçle ileri yürümek, en ileri sınıfın proletaryanın gençliğiyle birleşen bir genç komünistler çalışması yürütülmek zorundadır. Devrimci hareket popülist doğasıyla alana ve çalışmaya uzaktır.

Bu alanlar aynı zamanda komünist hareketin çalışma alanlarıdır. Hırs ve iddiayla sorumluluklara sarılan genç yoldaşlar gerekli desteği arkalarında bulacaklardır.

Devrimci Gençlik Hareketi

EKSEN YAYINCILIK

Düşman saldırıları ve devrimci uyanıklık

Devrimci örgütlenme ve faaliyetlere yönelik düşman saldırı ve provakasyonları her dönem sistemli olarak sürdürülmektedir. İçinde bulunduğumuz dönem sınıflar arası çelişkilerin keskinleştiği br dönemdr. Bu, kitle hareketinin ivmelendiği ve devrimci yapıların gelişme imkanlarını geçmişe göre daha hızlı bulduğu bir süreç olarak yaşanıyor. Bu durum ise, düşman saldırılarının daha da yoğunlaşmasını birlikte getiriyor. Tek başına fiziki terör ve imha politikalarından sonuç alamamanın çaresizliği ile ince provakasyon taktiklerine başvurma yoluna gidiyor.

Komünist hareketimizin partileşmenin eşiğinde olduğu gelişme düzeyi, düşman için özel bir rahatsızlık ve saldırı nedeni oluyor. Burjuvazi tarihsel ve sınıfsal deneyimlerinden çok iyi biliyor ki, proleter kitlerle buluşmayı başarmış ve onun öncü kurmayı olarak örgütlenmiş bir komünist partisi, burjuva sınıf iktidarı için ciddi bir tehlikedir. Bu nedenle de, daha bu gelişme düzeyine ulaşmadan, henüz filiz halindeyken onu dağıtmak gerekir.

Son dönemlerde genel olarak devrimci harekete yönelik olarak artan örgüt operasyonları yaşanıyor. Açık devrimci çalışma azgın bir terörle sindirilip ehlileştirilmeye çalışılıyor. Kürt ulusal devrimci hareketine karşı ise zaten yıllardır tam bir imha politikası uygulanıyor. Tüm bunlar burjuva devletin devrimci muhalefete karşı tahammülsüzlüğünü ve faşist katliamcı karekterini açığa çıkaran net olgulardır.

Faşist sermaye devleti için devrimci faaliyeti etkisizleştirmek kendi başına terör uygulamalarıyla mümkün olmamaktadır. Onun için daha ince provakasyon yöntemlerine başvurmak temelli bir ihtiyaç haline geliyor. Şu veya bu biçimde kazandığı-ajanlaştırdığı zayıf unsurları devrimci örgütlere yönelik çökertme faaliyetinde kullanmak, temel yöntemlerinden biridir. Burada hedeflenen sonuçlardan biri devrimci örgütlerin çalışmalarının bilgisine ulaşarak fiziki saldırılarla imhaya çalışmaktır? İkinci bir amacı örgüt içinde güvensizlik yayarak örgüt içi atmosferi demoralize etmeye çalışmaktır. Bir başka hedef, emekçi kitlelerde devrimci örgütlere karşı güvensizlik yaymak, devrimci örgüt faaliyetini emekçi kitlelerden yalıtarak yalnızlaştırmak, böylece güçsüz bırakmaya çalışmaktır. Burjuva sınıf iktidarı, saldırlarının karşılığında sadece devrimci örgütlerin direnişini değil, fakat emekçi sınıfların tepkisini ve başkaldırısını da bulacağını bilmektedir. Onun için devrimci hareketle emekçi kitlelerin buluşmasını engellemek özel bir kaygı durmundadır. Düşman saldırı ve provakasyonlarının gerisinde siyasal bir duruş, burjuva sınıf çıkarları vardır. Buna karşı komünistlerin duruşu, sorunu teknik bir sorun olarak ele almaktan ziyade, bunu da içeren, fakat asıl olarak onu siyasal bir kavrayışla soruna yaklaşmak olmalıdır.

Düşman saldırılarından korunmanın temel güvencesi öncelikle sağlam bir ideolojik-politik-örgütsel konumlanışa sahip olabilmektir. Bolşeviklerin mücadele tarihi bu açıdan zengin deneyimleri içermektedir. Bolşevik partiye onlarca ajan ve provakatör sızmış, bunlardan kimileri Malinovski gibi yıllarca parti merkez komitesi içinde çalışmıştır. Fakat buna rağmen Bolşeviklerin çalışması sekteye uğratılamamış, gelişmesi engellenememiştir. Lenin'in Okrana ajanı Malinovski üzerine söylediklerini mealen aktaracak olursak: "Malinovski onlarca-yüzlerce devrimciyi sürgüne ölüme göndermiştir; fakat diğer taraftan, Duma'da ve öteki alanlarda partiye yaranmak için yaptıklarıyla, yüzlerce-binlerce yeni militan işçinin parti ve devrim saflarına çekilmesine hizmet etmiştir. Malinovski'nin ajan faaliyetini yürütebilmesi, aynı zamanda bolşevik partisinde iyi bir partili olarak çalışmasını zorunlu kılmıştır, verdiği

zararlar bir yana bolşevik parti çalışmasına hizmet etmek zorunda olmuştur". Bolşevikler sınıf çalışmasında ısrar etmiş, ilkeli ve kurallı devrimci yaşamdan taviz vermemiş, illegalitede titiz davranmış ve tüm bunları kesen sağlam bir ideolojik-sınıfsal zemine sahip olmuşlardır. Böylece de Okrana'nın ajan faaliyetini boşa çıkarmayı başarmışlar, işçi ve emekçilerin gerçek temsilcileri olduklarını göstermişlerdir.

Siyasal bir uyanıklık ve kendine güvenle soruna yaklaşmak ve böylece düşmanı etkisizleştirmek durumundayız. Bunu başarmak ise, dar teknik önlemlerin yanısıra, bir siyasal kavrayışı gerektirir. Kurallı, ilkelli devrimci iç yaşamı oturtmak olmazsa olmaz bir koşuldur. İç legalitede en küçük bir esneme ve açığa izin vermemek, dokuyu sağlam örmek gerekir. Polis-ajan faaliyeti sonucu örgüt içi güvensizliğin ve kuşkuculuğun derinleşmesi, bir moral bozukluğu ve dağınıklığa yol açması düşmanın istediği ve hedeflediği şeydir. Buna hiç bir biçimde izin vermemek, kuşku duyulan kişi ve olaylara karşı soğukkanlı olabilmek gerekiyor. Siyasi yaşam zaten iradi bir zorlama dışında herşeyi yerli yerine oturtmaktır. Yeter ki biz kendimize güvenelim ve adımlarımızı sağlam ve ilkeli atalım. Proleter emekçi kitlelerle ilişkilerimizin gelişmesi ve yaygınlaşması özel bir önem taşımaktadır. Burada kök salmak ve buradan beslenerek örtünmek, saldırıları daha iyi göğüslemenin biricik sağlam zemini ve yoludur.

Son dönemde TKP-ML örgütünde ortaya çıkarılan ajan-provakatör ağı, özellikle karşı-devrim tarafından emekçi kitlelerde devrimci örgütlere güvensizliği yaymak için de özel olarak kullanılmaktadır. Böylece provakasyon faaliyetine başka bir biçimde devam edilmektedir. TKP-ML'ye gönül bağı olan bazı kitle ilişkilerinde etkisi gözlemlenebilen bu gerici propaganda, bu örgütün düzen karşıtı devrimci konumlanışı sahiplenerek ve bu gericilik boşa çıkarılarak, emekçi kitleleri bu temelde aydınlatmak ve onlarında devrimci örgütlere sahiplenmelerini sağlamak gerekiyor. Yapılan gerici provakasyon sadece TKP-ML'ye karşı değil, bütün devrimci güçlere karşı yapılmaktadır. Düzen karşısında devrimci duruşa sahip tüm devrimci yapıların bu konuda faşist devletin saldırılarını boşa çıkaran bir tutum içinde olması gerekiyor. Fırsatçı ve pragmatist yaklaşımlar kimseye yarar getirmiyecektir.

Devrimci örgütlerde geçişler sıkça yaşanan bir olgudur. Polis sızmalarının da bir zemini olan bu geçişlerde uyanık olunmalıdır. Ancak sağlam referanslar ve asgari bir güven gelişimi üzerinden yeni unsurlar yapıya dahil edilmelidir.

Düşmana karşı sözde siyasal uyanıklık ve temkinli yaklaşım, sorun yanlış kavranıldığında, hoş olmayan durumlara ve hatalı yaklaşımlara neden olabilmektedir. Bu duruma farklı bir alanda farklı bir örnek verecek olursak: Şahsen tanımadıkları genç bir devrimci, açık alan büro ziyaretinde bir acaba ve kuşkuyla karşılanmış, bu amatörce davranış, genç devrimci tarafında hissedilip, onun için incitici olabilmiştir. Sonuçta açık alan çalışması, adı üzerinde, açık ve legal bir çalışma alanıdır. Oraya polis de gelebilir. Buna karşı gereken önlemlerimizi alırız. Fakat tanımadığımız herkese kuşkuyla bakmanın tahrip edici bir etkisi vardır. Burada illegalitenin ve düşman saldırılarından korunmanın bir sorun olarak algılanması hatalı yaklaşımının ürettiği sonuç, ilişkilerin tahrip olma tehlikesidir. Soruna politik olarak bakmayı başardığımızda, hem düşman saldırılarına geçit vermemek ve hem de olumsuz sonuçlarla karşılaşmaktan sakınmak mümkün olacaktır.

Sağlam bir ideolojik-politik-örgütsel konumlanışa sahip, çelikten bir disiplini, ilkeli ve kurallı devrimci iç yaşamı oturtmuş, proleter emekçi kitlelerden beslenen bir partinin gelişimini ve iktidar yürüyüşünü hiçbir polis provakasyonu engelleyemeyecektir. Bu, düşmana inat, iddialı ve hırslı olmayı gerektirir. Partili mücadele günlerini yakın bir geleceğin sorunu olarak gören, bunun heyecanı ve coşkunu yaşayan Ekimci komünistler, görev ve sorumluluklarını siyasal bir kavrayış ve uyanıklıkla yerine getireceklerdir. İsyan ateşini daha bir körükleyip düşmana gereken yanıtı gerektiği biçimde vereceklerdir.

F. SERTAÇ

Sendikal cephede sınıf çalışması deneyimleri

Tekstil-konfeksiyon işkolu başta olmak üzere siyasal sınıf faaliyeti yürüttüğümüz her alanda sendikal örgütlenme çalışmasına önderlik etmek/ böylesi bir faaliyete yardımcı olmak ve yol göstermek önemli görevlerden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Elbette sendikal örgütlenme çalışmasına önderlik etmek ya da sürdürülen böylesi bir çalışmaya yardımcı olup yol göstermek tekstil-konfeksiyon işkolu ile sınırlandırılamaz. Bütün işkollarında böyle bir sorun vardır ve önümüzdeki süreçte değişik düzeydeki sorunlarıyla daha sık yüzyüze geleceğiz. Tekstil alanına özel bir vurgu yapmamız, bu alandaki mevcut çalışmamızın halihazırdaki seyri ve sözkonusu işkolunun sendikal örgütlülük alanındaki özgünlükleriyle ilgilidir.

Devrimci sınıf mücadelesi perspektifiyle ele alındığında, sendikal mücadele alanı kendi başına bir sorun değildir. İktisadi mücadele işçi sınıfının sermayeye karşı yürüttüğü/yürüteceği genel siyasal mücadelenin bir parçasıdır. İktisadi hak ve talepler için mücadeleyi kendi başına bir mücadele platformu haline getirmek sendikalizmdir. Bu platformun siyasal alanda varacağı yer düzen sendikacılığı ve reformizmdir. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadelenin üç temel alanı, ideolojik, siyasal ve iktisadi mücadele alanları, bir bütün teşkil eder. Devrimci önderlik her bir özel alanı ve sorunu ele alırken bu bütünlüğü gözetir.

Bugün sendikal örgütlenme çalışmasının acil ve yakıcı bir sorun olarak öne çıkması son derece doğaldır. Çünkü işçi sınıfı yalnızca siyasal alanda değil, iktisadi/sendikal alanda da büyük bir örgütsüzlük ve önderlik boşluğuyla karşı karşıyadır. Sermayenin son yıllardaki özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısı iktisadi ve sosyal hak kayıplarına yolaçtığı gibi, sömürüyü daha da katmerleştirmiş, çalışma koşullarını dayanılmaz hale getirmiştir. Düzen sendikacılığının bu saldırılara karşı çıkmak bir yana, her adımda destek verdiği ise artık yeterince biliniyor. Bu durumun sınıfın kendiliğinden hareketini beslemesi kaçınılmazdır. Sınıf kitleleri baskının azaltılması, sömürünün sınırlandırılması, hakların genişletilmesi amaç ve istemleri doğrultusunda ve kendiliğinden bir biçimde bir direnme eğilimi ve pratiği sergilerler. Bu durum hareketin diyalektiğine uygundur. Bu temel üzerinde gelişen bir hareketin kendini öncelikle sendikal örgütlenme alanında ifade etmesi de aynı şekilde son derece doğaldır.

Siyasallaştırma sorumluluğu ve sendikal örgütlülük

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!" şiarında ifadesini bulan devrimci perspektifin işçi kitlelerince içselleştirilmesi sınıf hareketinin geliştirilmesinde bugün en temel adımlardan biridir. Bağımsız bir işçi sınıfı hareketi yaratma temel hedefine bağlı ele alınmadığı sürece,harhangi bir temel sorun ya da talepte mesafe almak, kazanılmış hakları kalıcı hale getirmek mümkün olmayacaktır. Devrimci propaganda, ajitasyon ve örgütleme çalışması bu temel nokta gözetilerek yürütülmelidir. Çalışmayı sınıfın kendi gücüne güvenmesini sağlayacak bir içerikte örgütlemek, eylemi bu doğrultuda yönlendirmek durumundayız. Yalnızca özgün deneyiminin eğitici dersleri ile de yetinemeyiz. Aynı zamanda, uluslararası işçi hareketinin tarihsel ve güncel deneyimlerini de gözeten kapsamlı bir eğitim faaliyeti örgütlenmelidir. İşçi kitlelerinde kendi sınıfının özgücüne güveninin gelişmesi ve pekişmesi, yalnızca iktisadi/ sendikal çerçevede gelişen mücadelelerin kazanımı ve deneyimi ile elde edilecek bir sonuç da değildir. Bilinç dönüşümü ve hareketin muhtevasının giderek devrimci bir çizgiye oturması için, sınıf hareketinin tüm biçimlerinin ve sınıf mücadelesinin tüm

alanlarının özelliklerini ve doğurduğu sonuçları işçilere mal etmek için çalışmalıyız. İktisadi hak alma eylemlerinin olası kırılma ve geri çekilme koşullarında tabanda doğacak moral bozukluğu ve yıkımların önüne geçilmesinin de bir olanağıdır bu.

Kendi başına ele alındığında, sendikal örgütleme çalışmalarının başarı şansları bugün için sınırlı olmaktadır. En başarılı bir hazırlık döneminin ardından bile sendikal örgütlenme faaliyeti boşa çıkarılabilmektedir. Bunun nedenlerine geçmeden önce bir noktayı özellikle belirtmek gerekir. Sendikalaşma çalışmalarının işveren saldırısı ya da sendikal korucular tarafından boşa çıkartılması olgusu, açık ve anlaşılır bir tarzda ve işlevsel araçlarla işçiler önünde teşhir edilmeli, devrimci bir bilinçlenmenin önemli bir olanağı olarak kullanılmalıdır.

Geçmeden belirtmemiz gereken bir başka nokta daha var. Çoğu kere böylesi bir faaliyet başlatılıp sonuç alma aşamasına gelindiğinde, şu ya da bu nedenle, faaliyetin kesintiye uğradığı, harcanan çabanın, verilen emeğin ve oluşturulan imkanların boşa çıktığı görülebilmektedir. Ten'den Öztek'e, Özel Tekstil'den Alümağ'a kadar bir dizi fabrikada siyasal çalışmamızın önemli bir parçası da, sendikal örgütlenme çalışmasına önayak olmak ya da böyle bir çalışmanın başlatılması tartışmaları ve hazırlıklarını bizzat yapmak olmuştu. Fakat çalışma belli bir mesafe katedip sıçrama aşamasına gelindiğinde, sonuçları devşirmede ve sahiplenmede hep zayıf kalındı. Bunun nedenleri ilgili organlarımızca enine-boyuna irdelenmek durumundadır. Bu zayıflıkların halihazırda öne sürülen gerekçelerinin gerçekte bir geçerlliği ya da inandırıcılığı yoktur. Burada açık bir emek israfı sözkonusudur. Sorumluluğun hakkını verememek sözkonusudur. Güçlükleri ya da belli engelleri gerekçe göstermek durumu teorize etmektir.

Konuya dönüyoruz. Bugünkü sendikalar (çok az istisna dışında) işçilerin sendikal örgütlenme çalışmasına destek vermemekte, tersine bu girişimleri işverene rüşvet karşılığı ispiyonlama yoluna gitmektedirler. Ya da artık bu aşama geçilmiş ise, bu kez işverenin saldırıları karşısında işçileri mücadelenin en geri biçimlerine çekmek için çaba harcamaktadırlar. Olası bir tensikat saldırısı karşısında, "sendikal çalışmanın güvenliği" gibi bir gerekçeyle, işçilerin tepkisiz kalmalarını istemektedir. Böylece kapitalist işverene hizmet etmektedirler. Düzen sendikacılarının sendikal mücadele çizgisi sınıf işbirlikçisi bir tutumun fadesidir. İşçilere tepkisizliği her şeyden önce bu politik konumları nedeniyle önermektedirler. Ama elbette düzen sendikacılarının bu tutumla kendi hesaplarına gözettiği pratik sonuçlar da vardır. Onlar, devrimci-mücadeleci önderliği biçilmiş bir sendikal kitle tabanını daha kolay denetimlerine alabileceklerini gözetmekte, buna uygun davranmaktadırlar.

Sendika ağalarının kendilerinin denetimi dışında gelişmiş bir sendikal örgütlenme girişimine sempatiyle yanaşmadığı bilinmektedir. Onlar böylesi durumlarda genellikle sendikalaşma girişimlerinin boşa çıkartılması için çalışmaktadırlar. Bunun nedeni işçi sendikalarındaki bürokrat çöreklenmenin parçalanmasından duydukları korkudur. Sendikalarda sorunsuz bir iktidar istiyorlar. Her yeni katılımı bu açıdan bir risk öğesi olarak görüyorlar. Dahası sendikal dengelerin bozulmasından korkuyorlar. Bu nedenle de komünistlerin ve devrimcilerin çabası sonucu başarıya ulaşmış sendikalaşma girişimlerini mümkünse başarısız hale getirmek, bu mümkün değilse bu kez onu kötürümleştirmek için çabalıyorlar. Bu pratikte ifadesini sendikalaşma hareketinn önünü tutan işçilerin kıyılmasına göz yummak ya da işverenle açık-gizli işbirliği içinde bu öncüleri devre dışı bırakmak biçiminde yaşanmaktadır.

Bu nedenle **"Ya hep beraber ya hiç birimiz!"** politik şiarının işçi kitlelerinde benimsenen bir perspektife dönüşmüş olması son derece büyük önem taşımaktadır. Zira sendikacılar işçilerin geri beklentilerine seslenerek; "Önemli olan sendika hakkının elde edilmesidir, toplusözleşmeyle önemli haklar elde edeceksiniz, bunu riske atmayın" demekte, böylece hareketi atomize etmeye çalışmaktalar. Kitleyi bölerek güçsüz düşürmeyi hedeflemekteler. Öncülerine yöneltilmiş saldırı karşısında pasifize edilmiş bir kitleyi denetimleri altına almaları çok kolaydır. Bu sınıf hareketini öncüsüzleştirme politikasının bir biçimidir. Oysa öncüsüz bir hareket herhangi bir hakkı kolay kazanamayacağı gibi, kazanılan

hakları korunmayı da başaramaz. Yaşanan deneyimler bunu yeterince göstermiştir.

Sermayenin azami kar hırsı sömürüyü giderek katmerleştiriyor. İktidar sahibi egemen burjuva sınıfının son yıllarda başvurduğu saldırı yöntemlerinden biri de sendikasızlaştırma-örgütsüzleştirmedir. Böylelikle sendikasız ve grev silahından yoksun işçi kitlelerine sefalet ücretleri daha kolay dayatılabilmektedir. Sefil çıkarları uğruna kendi anayasalarını çiğnemekten çekinmeyen sermayedarlar, sendikal örgütlülüğü "yasa dışı girişim" olarak tanımlamakta, "terörist faaliyet" adı altında işçi kitlelerinin üzerine polis ve jandarma sürebilmektedirler.

Taşeron sisteminin yanısıra, sendikal örgütlülüğün önünü kesmenin bir öteki yolu da, toplu tensikat ya da öncülerin tırpanlanmasıdır. Sendikal çalışmanın yürütüldüğü fakat tensikat saldırısının gündeme gelmediği bir fabrika ya da işletme bulmak neredeyse olanaksızdır. İşverenin bu saldırılarda güvendiği iki silahı var: Bunlardan ilki çalışma yaşamını düzenleyen faşist yasalardır. İkincisi ise yedek sanayi ordusudur. Sendikal korucuların ve reformistlerin bu saldırıya karşı bulduğu sözünona çözüm ise, "sükünet içinde" durmak ve burjuva mahkemelerden medet ummaktır.

Bütün bunlardan çıkartılacak en önemli sonuç yığınların siyasal eğitiminin taşıdığı önem ve bunun vazgeçilmez bir görev olduğudur. Geri bilincin etkisi nedeniyle işçilerin devrimci politika ve devrimci örgütlere mesafeli davrandığı, bunun ise, patronların ve sendika bürokratlarının işini kolaylaştırdığı bilinmektedir. Fakat bu geriliği kırmanın yolu hiç de uvriyerist-reformist akım ve çevrelerin yaptığı gibi bu gerilikle uzlaşmak ya da ona teslim olmak değildir. Tam tersine, her fırsatı değerlendirerek, yaratıcı yol ve yöntemler kullanarak, etkili bir propaganda, ajitasyon ve siyasal teşhir faaliyeti örgütlemek ve sınıf kitlelerini siyasallaştırmayı başarmaktır.

Siyasal bilincin bütün yönleriyle geliştirilmesi gereği konusunda bir tartışma yapılamaz denebilir. Fakat siyasal bilincin geliştirilmesi alanının doğru tanımlanmaması ve bu görevin kapsamının yeterince kavranamaması da önemli boşlukların oluşmasına yol açar. Bunun yolaçacağı sonuçlar ise yerine göre sendikalizmin yaratacağı tahribattan hiç de aşağı kalmaz. Baskının ve sömürünün somut belirtileri çerçevesinde sistemli bir ajitasyon görevini yerine getirebilmek için, bu belirtileri teşhir etmek özel bir önem taşımaktadır. Bu ihmal edildiğinde işçilerle buluşmak, onların tepkilerini açığa çıkarmak başarılamaz. Fakat bunu toplumsal yaşamın genel gerçekleri ve sorunları ile bütünleyerek yapmayı da başarabilmeliyiz. Temel görevimizin işçi sınıfı hareketini devrimcileştirmek, sınıf kitlelerini siyasal sınıf bilinciyle donatmak olduğu unutulmamalıdır. Siyasal sınıf bilinci ise işçi sınıfına ancak iktisadi/sendikal mücadele alanının dışından; işçilerle işverenler arasındaki ilişki alanının dışından verilebilir. "Bu bilgiyi elde etmenin olanaklı olduğu biricik alan, bütün sınıf ve katmanların devlet ve hükümetle ilişki alanı, bütün sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır."

Bu nedenledir ki, sendikal faaliyetin dar alanına sıkışmış bir faaliyetin ve iktisadi/sendikal sorunlar etrafında daraltılmış bir eğitim faaliyetinin devrimci sınıf faaliyeti olarak adlandırılması, ancak çarpık bir kavrayışın bir fadesi olabilir. Oysa iktisadi/sendikal sorunlar, toplumsal siyasal sorunları işlemenin, sınıf kitlelerinin dikkatini bu dar alandan toplum yaşamının geniş alanına çekmenin bir dayanağı, vazgeçilmez bir olanağı olarak iş görebilmelidir. Ücretlerin yetersizliği, ağır çalışma koşulları, şeflerin baskı ve hakaretleri, fazla mesai sorunları vb. nin özel bir tarzda tartışma konuları olabilmesinden daha doğal birşey yoktur. Fakat bu çerçevenin dışına çıkılamıyorsa, burada çok belirgin ve temel önemde bir zaaf var demektir. İşçi toplantılarında Susurluk skandalı, darbe tehditleri, sömürgeci kirli savaş, işkence, infaz ve cinayetler tartışılamıyorsa, İMF'nin yeni paketleri, özelleştirmeler vb. bir kez dahi gündeme gelmiyorsa, burada kaba bir zaaf var demektir. Ve en kötüsü, bu durum işçilerle ilişkimizin bozulmaması için "bilinçli bir tercih" sayılıyorsa, görmek gerekir ki, niyet ya da söylem ne olursa olsun, pratikte sendikalizmin dar alanına sıkışıp kalınmıştır. Geri bilinç karşısında zayıf davranılmıştır. Oysa komünistlerin tüm çabalarının hedefi, devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktır. Bu çerçevede, işçi kitleleriyle kurulan diyalog da devrimci

propagandanın etkisini daha dolaysız hale getirmeye hizmet etmelidir.

Böylesi bir faaliyetin kısa erimli bir çalışmayla istenilen sonuçları doğuramayacağı yeterince açıktır. Birkaç aya sığan bir çalışmayla çok şeyi halledebileceğini düşünmek sınıf devrimcilerinin tutumu olamaz. Çalışmada sabırlı, soluklu, dikkatli davranmak zorundayız. Acele sonuçlar ummak ters sonuçlar yaratır. Ne var ki, soluklu çalışma adına asli sorumluluklarımızın önemini küçümseme ya da pratikte bu duruma düşme de kabul edilemez.

Sendikal örgütlenme ve demokratik haklar

Sendikal örgütlenme çalışmasının kendi başına amaç haline getirilemeyeceğini belirttik. Bu sendikal örgütlenme çalışmasının taşıdığı önemi asla küçültmez. Sınıf kitlelerinin tam bir örgütsüzlükle karşı karşıya bulunduğu bu günkü koşullarda sendikal örgütlenme son derece önemlidir. Sermayenin taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma saldırıları gözetildiğinde önemi bir kat daha artmaktadır. Fakat sorun yalnızca sandikal örgütlenme hakkının elde edilmesiyle sınırlı değildir. Sendikal örgütlenme hakkı anayasal bir hak olarak kazanılmış olmakla birlikte faşist rejim tarafından "illegal bir faaliyet" muamelesine tabi tutulmaktadır. Bu sermaye iktidarının maddi-toplumsal temeli iktidarın sınıf karakteri konusunda önemle üzerinde durulması gereken bir husustur. Düzen iktisadi, sosyal ve demokratik siyasal hakları budamak ve gaspetmek için her fırsatta saldırmaktadır. Sendikal örgütlülük hakkı örgütlenme özgürlüğü gibi demokratik siyasal bir hakkın önemli bir parçası durumundadır. Bu nedenle sendikal örgütlenme hakkına dönük saldırı aynı zamanda siyasal bir öz de taşır. Anayasal bir hak olarak kazanılmış sendikal örgütlenme hakkını kullanmak yaşanıldığı üzere ancak dişediş bir mücadele ile olanaklı olabilmektedir. Tüm demokratik siyasal hak ve özgürlükler için de geçerli bir kuraldır bu. Tüm sorun yaşanılan bu gerçeği sınıf kitleleri nezdinde gerçek bir bilince dönüştürebilmektir. Demek ki sendikal çalışma siyasal çalışmayı kolaylaştırdığı gibi, siyasal propaganda, teşhir ve ajitasyonun etki gücünü arttırabilir de. Elbette devrimci bir perspektif ve içerikte ele alındığında...

Sendikalar iktisadi mücadelenin araçları olarak doğmuştur. Fakat bundan sendikaların yalnızca iktisadi hakların elde edilmesi mücadelesi çerçevesinde rol oynayabilecekleri, sendikalardan bundan öte bir işlev beklemenin yanlış olacağı saptamasına varmak yanlıştır. Bu sendikalist bir bakıştır. İşçi sınıfına gerekli olan, sendikal alanda görevini hakkıyla yapan, ama siyasal alanda da militan, mücadeleci örgütler olarak devrimci sınıf mücadelesine hizmet eden kurumlar yaratmaktır. Devrimci sınıf sendikalarının asıl misyonu da budur. Sendikal örgütlerin gerçekten militan ve mücadeleci kurumlar olması, sınıfın devrimci örgütlülüğünde bir yer tutması, önderliğinin devrimci, kitlesinin politik ve mücadeleci, işlerliğinin proleter disiplin ve denetime uygun olması, proleter demokrasinin kurumlaşması kadar oluşum sürecinde yaratacağı devrimci gelenekle de bağlantılıdır. Bu nedenle devrimci sendikal girişimlerin mücadeleci bir gelenek üzerinde yükselmelerini, devrimci sınıf sendikaları olarak şekillenmelerini olanaklı kılacak bir süreç yaşamalarını mutlaka gözetmek durumundayız. Sözgelimi bir sendikal girişim Ankara'da yüzbinlerin yürüdüğü bir sürecin dışında kalabiliyorsa, Susurluk skandalının toplumda yarattığı öfkeyi kendi platformuna yansıtamıyorsa, böylesi bir süreçten çıkmış bir sendikal mevzinin devrimci bir sendikal mücadele çizgisini tutturabileceğini söyleyebilmek olanaklı değildir. Sorun elbette bir tek işyerinde örgütlenmiş işçi kitlelerinin kendi başına neler yapıp yapamayacağı gibi dar bir zeminde ele alınamaz. Dikkat çekmeye çalıştığımız nokta her bir mevzinin yeni ve daha güçlü mevzileri örmenin dayanağına dönüştürülmesidir. Sürecin örgütlenmesinde stratejik olanın ihmal edilmemesidir.

Öncüyü kazanmalıyız

Fabrika birimlerinde sendikal örgütlenme çalışması siyasal sınıf örgütlenmesi çalışmasıyla bir arada ele alınmalıdır. Bu iki çalışma bir arada ve birbirini güçlendirecek tarzda sürdürülmelidir.

Siyasal sınıf örgütlülüğünün bugünkü en temel ve acil sorunu sınıfın bilinçli azınlığının örgütlülüğü olan devrimci sınıf partisinin örgütlenmesidir. Bu da her şeyden önce devrimci öncünün örgütlenmesi demektir. Denilebilir ki devrimci öncüsü örgütlenmeden

kalıcı bir devrimci sendikal örgütlenme yaratmak olanaklı olmadığı gibi, sendikal örgütlenmede devrimci temelde mesafe almak da olanaklı olmayacaktır. Bu nedenle devrimci öncünün örgütlülüğü devrimci sınıf sendikacılığının zorunlu bir önkoşuludur. Bu basitçe ve yalnızca komünist örgüte taraftar kazanmak değil, sınıfın devrimci partisini inşa etmek gibi asli ve yakıcı bir sorumluluk demektir. Komünist hareketin bugünkü asli misyonu ve sorumluluğu da budur. Siyasal çalışmada başarının asgari göstergeleri de bu meselede alınacak mesafede ortaya çıkacaktır. Bir fabrikadaki sendikal çalışma o gün için başarısızlığa uğrayabilir. Fakat siyasal bilinç planında geleceğe bir birikim bırakılmışsa, öncüsünün devrimci örgütlülüğünde belli bir mesafe alınmışsa, bu çalışmada siyasal kazanım vardır ve önemli olan da budur. Yine fabrika olur; sendikal çalışma başarıya ulaşır ve sendikal örgütlülük hakkı kazanılır. Fakat devrimci bilinç planında bir gelişme yaşanmamışsa, öncünün devrimci örgütlülüğünde bir mesafe alınmamışsa, kazanılan sendikal mevzinin devrimci kullanımı olanaklı olamayacağı gibi sınıfın ilgili bölüğünü reformizmin etkisinden kurtarmak ve düzen sendikacılarının inisiyatif ve egemenliğine son vermek de mümkün olmayacaktır. Böyle bir fabrikada devrimci siyasal kazanımdan söz edilemez. Bu elbetteki işçilerin bir kazanımı olmadığı anlamına da gelmez.

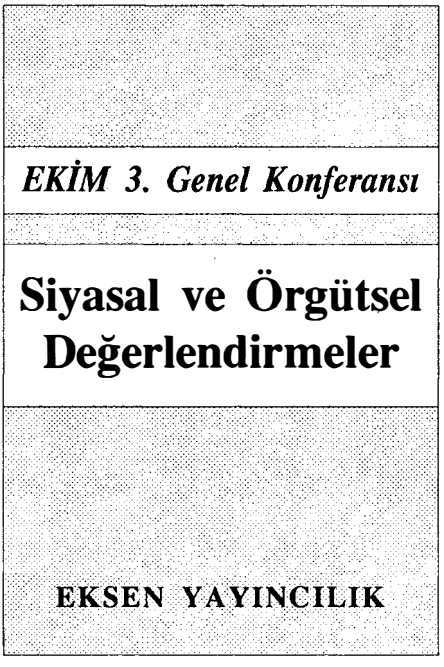
Öncüyü kazanmak ve devrimci örgütlülüğünü sağlamak kuşkusuz bugünden yarına başarılabilecek bir iş de değildir. Bu bugünkü hareketin kendiliğinden karakteri ve siyasal koşullarla doğrudan bağlantılıdır. Fakat aynı ölçüde de yakıcı bir sorundur. Yılmak bilmeyen sabırlı bir çalışmayı gerektirir. İnisiyatifli davranmayı, yaratıcı olmayı ve yetkin propagandacılık ve örgütçülüğü gerektirir. Öncülerin eğitimini adım adım izlemeyi, siyasal süreçlere çekerek bu temelde bilenmesini sağlamayı, yakıcı görevi bizzat benliğinde duyumsayan bir siyasal pratik yaşatmayı gerektirir.

Fabrika kitlesinin mücadeleye hazırlanması ve örgütlenmesinde dayanak bu öncü kuşak olmalıdır. Tüm işin sorumlu yoldaşlarca omuzlandığı ve her bir pratik işin yoldaşlarca yapıldığı bir süreçte öncüyü ileriye çekmek ve giderek yetkinleştirmek olanaklı değildir. Sınıf kitlelerinin önüne düşerek bir dizi sınavdan geçmemiş, işçilerin güvenini bizzat pratiğiyle kazanmamış bir işçinin öncülük görevlerini yapabilmesi mümkün olmayacaktır.

***

Hareketimiz gelişip yayıldıkça siyasal sınıf çalışmamızın mahiyeti de çeşitlenmektedir. Her bir yeni adım bir yandan yeni deneyimler demetinin birikmesini sağlarken, bir yandan da yetkinleşme ihtiyacını kesin bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. Geride bıraktığımız mücadele yıllarında ideolojik-teorik birikim alanında olduğu gibi siyasal yetkinleşme ve pratik deneyim alanında da önemli bir mesafe kaydettik. Tam da bu nedenledir ki, faaliyetimiz giderek çeşitlenmekte, sınıf mücadelesinin değişik alanlarındaki sorunlar önümüze yeni sorumlulukları koymaktadır. Deneyim birikimi açısından geçmişten anlamlı bir miras devralamamak gibi bir dezavantajımız elbetteki var. Fakat toplam birikimimiz ve gelişme dinamizmimiz gibi bir avantaja sahip olduğumuz da tartışmasızdır.

Teoride yetkinleşmek, politikada ustalaşmak ve pratikte somut başarıyı yakalamak! Bunun için hareketimizin ideolojik-teorik birikimini özümsemek ve deneyimlerimizden öğrenmesini bilmek, militan savaşçılar olarak kavgayı örgütlemek! İşte yeni dönemin bir ihtiyaç olarak dayattığı çalışma düzeyi budur.

Darkapıcılığı ve sekterliği yenelim

Örgütü yeni güçlerle besleyelim

Gitgide büyüyen ve genişleyen bir kitle hareketi ile karşı karşıyayız. Bunun kendisi her şeyden önce yoğun, etkin ve gitgide genişleyen bir politik ve örgütsel faaliyet içine girmeyi gerektirir. Etkin, yoğun ve genişleyen bir faaliyet ise, faaliyeti omuzlayacak yeter ölçüde örgütlü militanın varlığını gerektirir. Partiye yürüdüğümüz bir aşamada örgütü yeni ve diri güçlerle güçlendirmek bu nedenle bir zorunluluktur.

Kuşkusuz ki bunu yaparken belli koşullar ileri süreceğiz. Onlardan teorik ve taktik ilkelerimizi benimsemelerini, disipline gelmelerini ve herhangi bir örgüt organımızda çalışmalarını talep edeceğiz. Doğaldır ki ancak bu koşulları kabul edenleri örgütümüze alabiliriz. Bugüne kadar da hep böyle davrandık. Hatta denebilir ki ilkelerimiz gereği bu konuda iyiden iyiye katı davrandık.

Saflarımıza belli "tip"te unsurlar almak, omurgamızı sağlam oluşturmak, deneyim biriktirmek bizim için önemliydi. İç garantilerimizi oluşturmak durumundaydık. Dolayısıyla sağlam ve istikrarlı bir örgüt olabilmenin ifadesi bu koşullar konusunda gösterilen hassasiyet/ ve katılık doğruydu. Bize gerekli yararı sağlamıştır.

Ne var ki, ilkeler konusunda geçmiş dönemde uygulanan bu katı tutum, saflarımızda yaşanan bazı olumsuz deneyimlerin de etkisi ile, bugün aşırı denebilecek noktalara vardırılmıştır. Yersiz korkulara, aşırı bir temkinliliğe ve dar kapıcılığa yol açmıştır.

Yaşayan bir örgütte her zaman yalpalayan, kararsızlık gösteren, istikrarsız ve zayıf unsurlar çıkacaktır. Çoğu kez bu tip unsurlardan kaçınılamaz. Öncelikle bunu bilmemiz gerekir. İkincisi, elbette esasa ilişkin tavizler veremeyiz, vermemeliyiz. Ancak koşullardaki (ve koşullarımızdaki) değişiklikleri de gözetmek durumundayız.

Bugün küçümsenemez bir teorik-ideolojik birikimimiz var. Taktik ilkelerimizi oluşturma, netleştirme ve uygulama konusunda gözle görülür bir mesafe aldık. Çok önemli bir örgütsel birikim sağladık. Düne göre epeyce deneyimliyiz.

Dahası var. Her açıdan sınanmış bir önderliğimiz, bir çok deneyimden geçmiş, süzülmüş bir kadro birikimimiz, sağlam bir örgüt çekirdeğimiz var. Gitgide oturan, pekişen örgütsel geleneklerimiz ve değerlerimiz var. Bunun kendisi olası risklere karşı yeterli bir güvencedir.

Koşullardaki değişiklikleri gözeterek bugün daha esnek ve nispeten daha rahat davranabiliriz. Davranmalıyız da. Halihazırda saflarımızda teorik ve taktik ilkelerimizi benimseyen, faaliyetimize katılıp bize uyum gösteren belli güçler var. Darkapıcılığı bir yana bırakıp bu güçleri, özellikle de genç işçileri örgüt saflarımıza kazandıralım.

Öte yandan yeni bir kitle hareketliliğinden söz ediyoruz. Yeni bir kitle hareketi demek, yenilenmiş taze güçler demektir. Kendi kendimize umacılar yaratmazsak eğer, akılcı ve yapıcı bir ilişki tarzı ile, proleter sınıfın tipik temsilcileri olan bu güçleri de kazanabiliriz. Özel bir yöneliş ve ısrarla kazanmalıyız da. Bu güçler programımızı ve taktik ilkelerimizi benimsemede, mücadele çizgimize ve örgüt yaşamımıza uyum göstermede sanıldığı kadar güçlük çekmeyeceklerdir. Kazanılmaları da örgütümüzü hissedilir düzeyde yenileyecektir, ki buna da ihtiyacımız var.

Unutmayalım, partiyi inşa etmek demek, diğer şeylerin yanısıra, örgütü yeni üye ve aday üyelerle, özellikle de sınıf bilinçli genç işçi üyelerle sürekli biçimde beslemek demektir.

Örgüte daha çok üye ve aday üye kazandırmak için ileri!

Yoldaşların siyasal özgeçmişlerinden...

Değişim, gelişim ve EKİM

Gelir kaynağı tarım ve turizm olan küçük bir ilde doğdum. Türk ve Sünni kökenli bir aileden gelmekteyim. Babamın belirli bir işi olmamasından dolayı (bazen işçi, bazen esnaf) maddi yönden kimi zaman çok sıkıntılı, kimi zaman da nispeten rahat bir çocukluk dönemi geçirdim. Ortaokula başlamamla hayatıma ailem ve çevre tarafından kısıtlamalar gelmeye başladı. Her türlü sosyal ilişki ve etkinlikler, hatta sokağa çıkmak bile yasaktı. Bu baskıların sonucu içine kapanık, pasif, çok az konuşan, insanlarla iletişim kuramayan, düşünemeyen, sadece bana söylenilen şeyi yapan biri haline geldim. Toplumun, daha doğrusu bu sistemin istediği gibi herşeye boyun eğen, düşünemeyen, dindar, örnek bir bayan haline geldim.

Liseyi bitirdiğim yıl üniversite sınavlarını kazandım. Hatırı sayılır üniversiteler arasında yer alan ve devrimcilerin kalesi olarak görülen bir üniversite idi bu. Kendi eğitimsiz olan ailem (babam ilkokul mezunu, annem karacahil) çocuklarını okutmak istiyordu ve beni okula gönderdiler. Üniversiteye geldiğim yıl öğrenci hareketinin en yüksek olduğu '88-90 arasına denk geliyordu. Ama ben ilk yılı hiç bir şeyin farkında olmadan geçirdim. Çünkü henüz kendimle uğraşıyordum. Çevreyi tanımam, arkadaşlık ilişkileri kurmam, konuşma sorunumu az çok üzerimden atmam, bir yılı bulmuştu. İkinci yıla geldiğimde ise artık belli bir arkadaş çevrem olmuş, okulda yapılan eylemlere karşı belli bir duyarlılık kazanmaya başlamıştım. Özellikle yurt ve okul sorunlarıyla ilgili eylemler ilgimi çekiyordu ve bu eylemlere katılıyordum. Politik eylemlere ise henüz katılmıyordum. Çünkü ne için yapılıyor, amacı nedir? bilmiyor ve anlayamıyordum. Fakat artık düşünmüyor ve irdelyordum. Bunu daha önceleri öğrenmemiştim. Çevremdeki arkadaşlarımın hepsi devrimcilerden oluşuyordu. (Yıllar sonra öğrenecektim ki bu arkadaşlarımın çoğu Ekimci idiler. Ve maalesef bu kişiler tasfiyecilik döneminden sonra EKİM'den düştüler). Buna rağmen gelişmem, devrimcileşmem konusunda yardımlarını da görmüyordum.

Zamanla sohbet ortamlarından, olayları gözlemleyerek, bu sömürü düzeninin pislikleri ve bu düzenin değişmesi için devrimin gerekliliği konusunda kafamda belli bir aydınlık oluşmuştu. Bu arada ailemden az para gelmesi nedeniyle de part-time işlerde çalışmaya başlamıştım. İşçi ve emekçilerin nasıl sömürüldüğünü, birleşip mücadele eden işçilerin yapabileceklerini, az-çok görüp öğrenmiştim. O sıralarda içinde bulunduğum arkadaş çevresi de legal bir partide çalışmaya başlamıştı. Benim ise oraya gitme konusunda tereddütlerim vardı. Belli bir birikimim olmadan ve orası hakkında az çok bilgi sahibi olmadan arkadaşlarımın peşinden sürüklenip gitmek istemiyordum. Bir süre sonra partiye gidip gelmeye, toplantılarına katılmaya başladım. Kısa bir süre sonra da arkadaşlarla birlikte buradan ayrıldık ve kendimiz bir çevre oluşturduk. Eğitim çalışmaları yapmaya başladık. Bu arada ben okulu bırakmış ve tam gün çalışmaya başlamıştım. Bir süre sonra bu çevre de dağıldı. Küçük bir arkadaş grubu olarak tekrar eğitim çalışmasına başladık. Fakat çok geçmeden kendi içimizdeki böyle bir çalışmanın yeterli olmadığını gördük. Bizim enerjimizi akıtabileceğimiz, disiplinli, önümüzü açıp yolumuzu aydınlatacak bir yapıya, yani bir örgüte ihtiyacımız vardı. Devrime inancımız, bu uğurda çalışma ve mücadele isteğimiz vardı.

Önümüzde iki seçenek vardı: Ya bir örgütte çalışmaya başlayıp devrim için, inancımız için çalışacaktık, ya da bu bataklığın içinde kokuşarak batıp gidecektik. Nerede çalışabilirdik? Bu konuda tartışmalara başladık. Tartışmaların sonucunda iki ana eğilim çıkmıştı. Bunlardan biri EKİM, diğeri de daha önce çalıştığımız legal parti idi. Kısa bir sonra da önümüzde sadece EKİM kalmıştı. EKİM'i pek tanımıyorduk. Ama o zamanki bilinç ve bilgi düzeyimizle kafamızda oluşan "nasıl bir örgüt?" sorusunda aradığımız herşey EKİM'de vardı. Ama yine de kafamızı karıştıran bazı sorular da vardı. Bu sorunların kaynağı ise EKİM'den tasfiye olan insanların üzerimizdeki etkileriydi. Tasfiyeden sonra bir yapı oluşturan ve

kendilerini EKİM eleştirisi, düşmanlığı üzerinden yüksletmeye çalışan bu insanlarla yakın ilişkilerimizin üstümüzde bıraktığı etkilerdi. Önümüzde EKİM'i tanıma, araştırma, daha doğrusu yapılan eleştirilerin doğruluğunu yanlışlığını araştırma hedefi koyduk. Kendi içimizde EKİM'i tartıştığımız sıralarda EKİM'le bağ kurduk. Kısa bir zaman sonra da EKİM saflarında çalışmaya başladık. Pratik faaliyetlere çıkıyor, işçilerin evlerine gidiyor, yoldaşlarla toplantılar, eğitim çalışmaları yapıyorduk.

Yoldaşların yönlendirmesiyle İşçi Bulma Kurumunun meslek edindirme kurslarına (konfeksiyon) başladım. Bu yönelimin bir çok amacı vardı. Sınıfı tanıma, sınıfın önemini bilince çıkarabilme ve sınıf kinini elde edebilmem gerekiyordu. Aynı zamanda fabrikada çalışabilmem için belli bir vasıf gerekiyordu. Ama bu kurslara ancak 4 ay sonra başlayabildim. Kursu önce okulda görmeye başladık. Bu kursiyerlerin daha rahat ve çabuk kaynaşmasını sağlamıştı ve kurs çıkışı birlikte olabilme, ev ziyaretlerini olanaklı kılmıştı. 1,5 ay sonra fabrikada kursiyer olarak çalışmaya başladık. Bu arada evin riske girmesi nedeniyle evi terketmek zorunda kaldım. Bu dönem bana ilk başta zor gelmişti. Evi terketmek, herşeyinden vazgeçmek, başkalarının evinde kalmak zor gelmişti. Böyle bir durumla ilk defa karşılaşıyordum. Bu durum kendimi sorgulamamı gerektirdi. Niyeydi böyle üzülmem? Bunun cevabını da kısa süre sonra da vermiştim. Küçük-burjuva istekler, özlemler, alışkanlıklar ve yaşam tarzı. Küçük burjuva isteklerden, özlemlerden sıyrılmak kolay olmuştu, ama alışkanlıklar ve yaşam tarzından kurtulmak daha zordu ve zaman istiyordu. Ama ben gerçekten sınıf devrimcisi olmak istiyorsam bu zaaflarımdan da kurtulmam gerekiyordu. Bu olaydan sonra kısa denebilecek bir süre sonra beni çok daha fazla etkileyen bir şey oldu. Bir operasyon sonucu yakalanan çoğu yoldaşın zayıf tutum almasıydı. Böyle bir şeyi nasıl yapmışlardı, bunu anlayamıyordum. Özellikle de birlikte çalıştığımız yoldaş nasıl böyle zayıf tutum alırdı. Bana "işkencede direnmede fiziksel güçlülük önemli değil; önemli olan kafadaki, inançtaki güçlülüktür" diyen yoldaşın bu tutumu kafamı karıştırmış, beni yıpratmış, kendime karşı büyük bir güvensizlik hissetmeme neden olmuştu. Deneyimli, teorik ve pratik yönüyle nispeten güçlü görünen bir insan bu duruma düşerse, benim gibi deneyimsiz, birçok yönden eksiklikleri olan biri ne yapardı?

Bu kafa karışıklıkları içindeyken artık çalışabilme olanağımın olmaması nedeniyle bu bölgeden ayrılmam, başka bir bölgeye gitmem gerekiyordu. Bu da bende ek bir sorun haline geldi. Yeni bir şehir ve bu şehirde hiç tanıdığım yoktu. Uyum sağlayabilecek miydim, burada faaliyet nasıl yürütülüyordu? Bu çalışmaya yetebilecek miydim, bunlar kafamı kurcalıyordu.

İşte bu kafa karışıkları ve moral çöküntüsüyle bu bölgeye geldim. Bir süre de buraya alışmakta zorluk çektim. Buradaki yoldaşlar sayesinde kafamdaki karışıklıklar çözümlenmeye başladı.

Çözülmenin işkenceden önce dışarıda başladığını, yani günlük yaşamını, faaliyetlerini devrimci bir tarzda düzenleyip onun gereklerine göre yaşamamak veya gevşeklik göstermek, çözülmenin kaynağını oluşturuyordu. Yoldaşın dediği de doğruydu: "İşkencede direnmede fiziksel güçlülük önemli değil, önemli olan inançtaki, kafataki güçlülüktür."

İşe girip faaliyetlere başlayınca, sorunlarımı çok daha kolay aşmaya başladım. İşçilerle kurduğumuz bağlar genişledikçe ve çalışmalarımızda mesafe katettikçe kendime olan güvenim yenden güçlendi, çalışma şevkim daha da artmaya başlamıştı.

Devrime olan inancım ve çalışma isteğimle, ama bunun yanısıra birçok eksiklik ve zaaflarımla EKİM'e gelmiştim. Yoldaşların yardımlarıyla bu eksiklik ve zaaflarımı aşma yönünde mesafe aldım. Önümde; yeni devrimcileşen biri olmanın ve EKİM'i çok fazla tanımamanın getirdiği eksiklikleri gidermeye çalışmak, EKİM'i tanımak ve onunla sağlam temeller üzerinde bütünleşmek hedefi duruyordu.

EKİM, sınıf devrimciliğinin küçük burjuva devrimciliğinden farkını daha net görmemi, işçi sınıfının tarihsel rolünü, sınıfa yönelik nasıl çalışılması gerektiğini ve daha bir çok şeyi kavramamı sağladı. Kendimi geliştirmem ve çalışabilmem için önümü açıp aydınlattı. EKİM'le 1,5 yıldır çalışıyorum. Bu süre zarfında bana verilen sorumlulukları elimden geldiği kadar yapmaya çalıştım. Eksikliklerimi de aşacağım inancıyla, komünist işçi partisinin yapı taşlarından bir işçi olarak bana verilecek yeni sorumlulukları da üstlenmeye hazırım.

A. N.

Okurlardan / Yoldaşlardan...

1 Mayıs'ta eller şaltere, kavga alanlarına!

İşçi sınıfının kanıyla kızıllaşan, bütün ülkelerin işçilerinin birlik, dayanışma ve kavga günü 1 Mayıs geliyor! Geçen bir yılda, tüm dünyada, devrim ve sosyalizm, işçi-emekçi ayaklanmaları daha güncel bir durumda! Güney Kore'de, Arnavutluk'ta, Rusya'da, Filistin'de, Kürdistan'da, Avrupa'da, Latin Amerika'da kavga yeniden mayalanıyor! Komünist bir dünya hedefi, sancılı, ağır ama şaşmaz adımlarla yeniden güncelleşiyor!

Üzerinde yaşadığımız topraklarda neler oldu son bir yılda? Susurluk çürüyen sermaye düzeni ve onun çeteleşen devleti demekti! Emekçi kitlelere sömürü, açlık ve sefaleti kabullendirmek için faşist baskı ve terör uygulayan sermaye iktidarının, iliklerine kadar çeteleşip çürüdüğü gizlenemez bir biçimde açığa çıktı. Şimdi bu çürüme ve kokuşmanın temel sınıfsal dayanağı tekelci sermaye, onun borazanı burjuva medya ve temel yönetici gücü ordu-MGK temize çıkma ve "gerici şeriat tehlikesine karşı laiklik" maskesiyle yeniden umut olma telaşındalar. Şimdi bize "kırk katır mı, kırk satır mı?" diye soranlar, bu canavarı kendi elleriyle büyütmediler mi? Ve ne farkları var birbirlerinden? Tümünün ortak amacı işçilere ve emekçilere karşı sermayenin çıkarlarını savunmak, köhnemiş düzenlerini ayakta tutmak değil mi?

Hepsi işsizlik, örgütsüzleştirme/sendikasızlaştırma demek olan özelleştirmenin savunucusu değil mi? Sendikasız, sigortasız, kölelik koşullarında sefalet ücretine çalışma, işsizlik, taşeronlaştırma, SSK'nın talanı, "parası olmayan ölsün" demek olan sağlıkta özelleştirme, emekçi çocuklarına okulları kapatmak anlamına gelen eğitimde özelleştirme hepsinin ortak hedefleri, ortak uygulamaları değil mi?

Özgürlüğü için ayağa kalkan kardeş Kürt halkına reva görülen sömürgeci vahşet ortak histerileri değil mi?

Fakat bunlarla da bitmiyor! İşçi sınıfının hak arama örgütleri olan sendikaların başına çöreklenmiş bürokratlar, bize celletlarımızı sevdirme telaşında. TİS'leri satma hesabı yapıp sermayeyle kolkola gezdikleri yetmezmiş gibi bir de postal yalayıp darbe şakşakçılığı yapıyorlar.

Geçen yıl 1 Mayıs'tan sonra, katliamı yapan kontr-gerilla devletinin yanında yer almışlardı. Bu yıl, önce 1 Mayıs'ı İstanbul dışına taşımak istediler. Güçlerinin yetmeyeceğini anladılar. Şimdi bütün hesapları, 1 Mayıs'ı devletin dayattığı gibi Taksim ve Kadıköy'ün dışında bir yere çekmek. İşçi sınıfının öfke ve kininin, devrimci ruh ve şiarlarının alana, 1 Mayıs'a vuracağı damgaya gölge düşürmek. Ama bu da tutmayacak!

Haklarımız ve özgürlüklerimiz için, '77, '89, '96 1 Mayıs'ları katliamlarla kana bulayan çeteleşen devletten, sermayenin çürüyen düzeninden hesap sormak için, şehitlerimize, zaptettiğimiz kavga alanlarına sahip çıkmak için şimdi eller şaltere, şimdi kavga alanlarına!

İşçi sınıfının kanıyla kızıllaşan 1 Mayıs, isyanın kızıl bayrağıdır, kızıl kalacaktır!

Eller şaltere! Kavga alanlarına!

Ekimci bir işçi/İstanbul

Alümağ işçileri kazandılar

12 Eylül faşist anayasasının işçilerin örgütlenmesinin önüne çıkardığı onca engellemelere rağmen, işçiler mücadele ederek tekrar sendikalarda örgütlenmekte gecikmediler. Örgütlenmenin önündeki bütün güçlüklerin yenilebileceği defalarca açığa çıktı. Alümağ işçileri de kararlılıkları ve birliktelikleriyle bütün zorlukların aşılabileceğin bir kez daha gösterdiler.

Alümağ yaklaşık bir buçuk sene önce az sayıda işçiyle alüminyum profil üretimine başlayan bir fabrika. Üretimi artırmak için sonradan çok sayıda işçi alınmıştı. İşçilerin büyük bir kısmı yeni olduğundan sendikal örgütlenme çalışması yavaş yürüdü. İşçileri yeterince tanımak ve müdahaleyi buna göre yapmak ister istemez zaman aldı.

Örgütsüz işyerlerinin genelinde işçiler düşük ücretle, ağır ve yıpratıcı çalışma koşullarında hiçbir örgütlülükler olmadan çalışırlar. Zorunlu mesai vb. uygulmalar nedeniyle sosyal-kültürel etkinliklere zamanları yoktur. Alümağ'da da bu aynı sorunlar yaşanıyordu. İşçiler ağır şartlar

altında, 12 saat (bazen daha fazla) ve çok düşük bir ücretle çalıştırılıyorlardı. Hiçbir sosyal yaşamları yoktu.

Fabrikadaki öncü işçiler işte bu koşullarda örgütlenmeyi başardılar. İşveren örgütlenme sırasında sendikalaşmayı engellemek için kendi adamlarını işe aldı. İşçilerle tek tek görüşerek onlara sendikanın vereceği hakları kendisinin vereceğini vaad etti. İşçiler bu vaadlere kanmadılar ve geri adım atmadılar. İşveren ise ertesi sabah noter getirerek işçileri istifaya zorladı. İşçilerin bir bölümü ikna olarak istifa ettiler. Geri kalan işçiler ise bütün tehditlere rağmen istifa etmediler. Tespit yapıldığından istifalar yetkiye engel olmadı. İşveren sendikayı kabullenmek zorunda kaldı. Yetki alındıktan sonra işçilerin onayı da alınıp toplu iş sözleşmesi yapıldı.

Alümağ işçisi zor olanı başarıp örgütlendi. Artık her türlü sorununa sahip çıkacak, verilen mücadelenin içinde aktif olarak yer alacaktır. Sendikal örgütlenme bu anlamıyla işin sadece bir yanıdır. Şimdi sıra bağımsız siyasal öğrgütlülüğümüzü, sınıf partimizi yaratma çabasına destek olmakta, bu çabayı vermekte. Alümağ işçleri çok geçmeden bu göreve de aynı kararlılık ve birliktelikle sarılacaklardır.

Bir Alümağ işçisi/İstanbul

Ankara'daki Newroz eyleminin gösterdikleri

Ankara'daki Newroz kutlamasına Kürt orta sınıfları. buna paralel olarak HADEP çizgisi rengini verdi. Barış, kardeşlik, demokrasi, "siyasal çözüm" en çok vurgulanan kavramlar oldu.

HADEP'in attırmaya çalıştığı sloganlar ("Barış hemen şimdi!", "Yaşasın demokrasi mücadelemiz!" vb.) kitlelerden karşılık bulmadı. Ama diğer yandan devrimcilerin attırdığı "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Şehit namırın!" ya da sosyalizm vurgusu taşıyan sloganlar da yeterince karşılık bulamadı. "Yaşasın halkların kardeşliği!, Newroz piroz be!" vb. sloganlar en sık ve kitlesel olarak atılan sloganlar oldu. Kısacası, ne HADEP'in "siyasal çözüm" platformu ne de devrimci platform eyleme egemen olabildi. Eylem esas olarak bir şenlik havasında geçti.

Tandoğan'daki bu "eylem" Ankara işçi sınıfı ve devrimci hareket açısından çok çeşitli dersler içermektedir. Susurluk sonrası şovenizmin ve devlet terörünün suçüstü yakalandığı, işçi ve emekçi kitleler üzerindeki şovenist barikatın aşılması için koşulların her zamankinden daha uygun olduğu bir dönemde, devrimci hareketin yeterli müdahaleyi yapamaması önemli bir zaaftır.

Eylem, siyasal çözüm platformunun belli bir kitle dinamiğine sahip olduğunu, ancak bunun gerekli devrimci müdahaleyle ileriye çekilebilecek, devrimci bir hatta sokulabilecek bir dinamik olduğunu da göstermiştir. Böylesi bir müdahale süreci kesinlikle bir saflaşma ve ayrışmayı da getirecek, sosyal devrimden sınıfsal çıkarı olan Kürt emekçi sınıfları devrimden yana saf tutacaktır. Orta ve üst sınıf ve tabakalar ise tercihlerini burjuva liberal platformdan, dolayısıyla düzenden yana koyacaktır.

Kürt reformizminin "siyasal çözüm" platformunun en sıkı desteği reformist akımlardan (ÖDP, EP) alacağı son Ankara kutlamalarının somut verileriyle bir kez daha apaçık ortaya çıkmıştır.

Devrimci grupların Kürt halkına sözde değil özde, yani pratik destek noktasındaki politik ilgisizliği, onların işçi ve emekçi hareketine, sınıf zemininde bir pratiğe olan uzaklıklarından bağımsız düşünülemez. Mevcut duruma devrimci müdahale ise, ancak siyasal sınıf pratiği üzerinden gerçekleştirilebilir. İşçi sınıfı bu konuda politik bir tavır koymadığı, sessizliğini, dahası şovenist barikatı kıramadığı sürece, yalpalayanlar yalpalamaya, dönemden safça medet umanlar, barış ve demokrasi bekleyenler yanılmaya, düzene doğru savrulmaya, ihanet edenler de ihanete devam edecekler. Devrimci önderlik boşluğu hızla doldurulmalıdır. Komünistler Kürt ulusal mücadelesine ilişkin politik-pratik görevlerine her zamankinden daha fazla sarılmalı, Kürt işçi ve emekçilerine yönelik özel bir yüklenme göstermeli, bir bütün olarak işçi ve emekçi kitlelere yönelik müdahalelerini yoğunlaştırmalı, yarattıkları ilk mevzileri derinleştirip yaygınlaştırmalıdırlar.

D. Sürer/Ankara

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Mahalli Bildirilerden...

Sömürüye ve zulme karşı! Çeteleşen iktidara karşı!

1 Mayıs'ta mücadele bayrağını yükseltelim!

İşçiler! 1 Mayıs geliyor!

Mafyacı çeteler devleti 1 Mayıs'larda yaptıkları katliamları hatırlatarak "terör" demagojilerine yine sarılacaklar. Tehditler, oyunlar ve saldırılarla 1 Mayıs'ın devrimci bir tarzda kutlanmasını engellemeye çalışacaklar. Unutmayın! Onlar dün de 1 Mayıs'ı yasak ilan ediyorlardı. Buna güçleri yetmedi. Şimdi içini boşaltarak resmi geçitlere çevirmek istiyor. Salonlara kapatmaya çalışıyor. Buna izin vermeyelim!

1 Mayıs enternasyonal proletaryanın birlik dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs işçi sınıfının tarihinde altın bir sayfadır. Onlar 1 Mayıs'ın devrimci geleneğinden korkuyorlar. '97 1 Mayıs'ının devrimci kitle mücadelesinde bir sıçrama tahtası olmasından çekiniyorlar. Sınıf kardeşlerimizin kanlarıyla kızıllaşan 1 Mayıs'ı ruhsuz gösterilere dönüştürme çabalarını boşa çıkaralım! İşçi sınıfına yakışır bir 1 Mayıs için kavga alanlarına! Çürüyen düzene, çeteleşen devlete karşı devrimci 1 Mayıs gösterilerine!

Gelecek işçi sınıfının ve ezilen halklarındır! Gelecek sosyalizmindir!

EKİM imzalı bildiriden...

Sermaye'nin saldırılarına karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

Tekellerin soygun planlarına karşı Avrupa proletaryası sessiz kalmadı. '95 Aralık'ında Fransız proletaryasının açtığı yoldan '96'da Alman ve İtalyan proletaryası yürüdü. '96 sonbaharında ve '97 başından beri bütün uluslardan Almanya proletaryasının mücadelesi görkemli-militan biçimler alarak gelişti. Maden işçilerinin eylemleri aylarca sürdü ve Bonn hükümetine zorlu anlar yaşattı. Mandencileri Çelik ve İnşaat işçileri izledi. Belçika'da Renault işçileri ilk Euro-grevi gerçekleştirdi. Yeni yabancılar yasasına karşı yüzbinlerce emekçi alanlara çıkarak Fransız burjuvazisine geri adım attırdı.

Bütün milliyetlerden işçiler, emekçiler! Bütün kötülüklerin, baskının, sömürünün, eşitsizliklerin, yoksulluk, sefalet ve işsizliğin kaynağı kapitalizmdir. Dünya proletaryasının kapitalist köleliğe karşı öfkesini, kinini haykırarak kutladığı 1 Mayıs'ta bütün uluslardan sınıf kardeşlerimizle alanlara çıkalım. Sermayenin uşaklığını yapan sarı sendikaların gerici manevralarını boşa çıkaralım. 1 Mayıs'ın devrimci ruhuna ve özüne sahip çıkarak, arsızlaşan ve saldırganlaşan sermayeye hakettiği yanıtı verelim. Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya da tüm insanlığın ve ezilenlerin kurtuluşu sosyalizm için mücadele! Üçüncü bir yol yoktur!

EKİM Yurtdışı Örgütü imzalı bildiriden...

Sokağa, eyleme, mücadeleye!

Küçükçekmece Belediyesi İşçileri!

İşçi ve emekçilerin sömürü düzenine karşı mücadelede, sınıf kardeşlerinden ve devrimcilerden başka dostları yoktur. Çözümü birliğimizde aramalıyız. Sermaye uşağı kaymakamlarda, muhtarlarda, burjuva patilerinde, satılık medyada değil! Bunların hepsinin çıkarı birdir. Sömürü düzeninin devamı için çalışıyorlar ve bunun için sömürüden pay alıyorlar.

Yapılması gereken pasif eylemleri aşmak ve üretimden gelen gücümüzü kullanmaktır. Diğer işçi ve emekçi kardeşlerimizin desteğini alarak sınıf dayanışmasını örmeliyiz.

İşçi arkadaşlar! Ne zaman hakkımızı istesek bizi işten atmakla tehdit ediyor, mahkemelernde yargılıyor, ücretlerimizi kesiyorlar. Köpeklerini üzerimize salıyorlar. Diz çökerek işimizi garanti edemeyiz. Yönetime uşaklık ederek işimizi sağlama alamayız. Ancak başımız dik, onurumuzu koruyarak ve dişe diş bir mücadeleyle haklarımızı elde edebiliriz. Unutmayalım ki, "Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir."

Ekimci İşçiler imzalı bildiriden..

sömürücüler sınıfı üzerinde tam bir zafere doğru ilerliyorlar.

Rus proletaryası da yeni bir hayata doğru uyanıyor. O da bu büyük mücadeleye katıldı. Bu kölelik durumundan kurtuluşun olmadığı ve acı hayatında ışık zerresi göremeyen işçilerimizin baş eğen köleler olduğu günler geride kalmıştır. Sosyalizm ona kurtuluş yolunu göstermiştir ve binlerce savaşçı öncü bir yıldız gibi kızıl bayrak etrafında toplandılar. Grevler işçilere birliğin gücünü gösterdi, karşı koymasını öğretti ve sermayeye örgütlü emeğin ne kadar dehşetli bir güç olduğunu gösterdi. İşçiler, kapitalistlerin ve hükümetin kendi emeklerinden yaşayıp, geçindiklerini görmüşlerdir. İşçiler, birleşik mücadelenin ruhuyla, özgürlük ve sosyalizm özlemiyle harekete geçtiler. İşçiler, çarlık hükümetinin kötü ve karanlık bir güç olduğunu anlamışlardır. İşçilere mücadeleleri için özgürlük gerekir, ama çarlık hükümeti onların ellerini ve ayaklarını bağlamaktadır. İşçilere toplanma özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü, gazete ve kitap özgürlüğü gereklidir, ama çarlık hükümeti, özgürlük için her mücadeleyi kamçıyla, hapisle, süngüyle bastırıyor. "Kahrolsun Otokrasi!" haykırışları bütün Rusya'yı kaplamış, caddelerde, işçilerin büyük yığın toplantılarında daha çok duyulur olmuştur. Geçen yaz Güney Rusya'da onbinlerce işçi daha iyi bir hayat, polis zulmünden kurtulmak için savaşmak amacıyla ayaklandı. Burjuvazi ve hükümet, büyük kentlerin bütün sanayi hayatını bir darbede durduran işçilerin dehşet verici ordusu karşısında titrediler. İşçilerin davasının birçok savaşçısı, çarlığın "iç düşmana" karşı gönderdiği askerlerin kurşunlarıyla can verdi.

Ama hiç bir güç bu "iç düşmanı" yenemez, çünkü yönetici sınıflar ve hükümet onun emeğiyle yaşıyor. İşçilerin uğradığı her yenilgi saflarına yeni savaşçılar kazandırır, daha geniş yığınları yeni bir hayata doğru uyandırır ve onları yeni mücadelelere hazırlar.

Şimdi Rusya'nın yaşadığı olaylar, işçi yığınlarının bu uyanışının daha hızlı ve daha yaygın olmasını gerektiriyor ve bizler de bütün gücümüzü ortaya koyarak proletaryanın saflarını birleştirmeli, onu daha kararlı mücadele için hazırlamalıyız. Savaş, proletaryanın en geri kısımlarını bile politik mesele ve problemlerle ilgilenmeye itiyor. Savaş, Rusya'yı yöneten otokratik düzenin mutlak çürümüşlüğünü, polisin ve saray avanesinin mutlak caniliğini gittikçe daha açık ve canlı olarak gösteriyor. Halkımız, ülkede yoksulluk ve açlıktan mahvolurken, binlerce mil uzakta olan ve yabancı insanların oturduğu topraklar için yıkıcı anlamsız bir savaşa sürüklenmektedir. Halkımız politik esaret altındayken, başka halkları köleleştirmek için savaşa sürüklenmektedir. Halkımız, ülkede politik düzenin değişmesini istiyor, ama dikkatleri dünyanın öteki ucundaki silahların gürültüsüyle saptırılmaya çalışılıyor. Ama çarlık hükümeti, tehlikeli oyununda, ulusun servetini ve Pasifik kıyılarında ölüme yolladığı genç insanları canice boş yere harcamada çok ileri gitmiştir. Her savaş, halkın üstüne ağır bir yük getirir. Kültürlü, özgür Japonya'ya karşı zorlu savaş da Rusya üzerine korkunç bir yük getirdi. Ve bu yük, polis despotluğunun uyanan proletaryanın darbeleri altında yıkılmaya başlamış olduğu bir zamanda geldi. Savaş, hükümetin bütün zayıf noktalarını çırılçıplak ortaya seriyor, bütün sahte maskeleri düşürüyor, içteki bütün çürümüşlükleri açıklıyor; savaş, çarlık otokrasisinin mantıksızlığını herkes için açık hale getiriyor, halkın oy verme hakkının olmadığı, cahil ve yıldırılmış olduğu Rusya'nın, hala polis idaresine bağlı olan eski Rusya'nın can çekiştiğini herkese gösteriyor.

Eski Rusya ölüyor. Özgür Rusya ise onun yerini almaktadır. Çarlık otokrasisini korumuş olan karanlık güçler batıyor. Ama ancak bilinçli ve örgütlü proletarya, halka sahte olmayan gerçek bir özgürlük kazandırabilir. Ancak bilinçli ve örgütlü proletarya, halkı aldatacak, haklarını kısacak, onları burjuvazinin elinde sadece bir alet yapacak olan her türlü çabayı önleyebilir.

İşçi yoldaşlar! Çok yakındaki belirleyici savaşa iki kat daha fazla enerjiyle hazırlanalım. Sosyal-Demokrat proletaryanın safları daha sıkılaşsın! Sosyal-Demokrat proletaryanın şiarı daha geniş alanlara yayılsın! İşçi talepleri kampanyası daha cesur olarak yürütülsün! 1 Mayıs'ın kutlanışı, davamıza binlerce yeni savaşçı kazandırsın ve bütün halkın özgürlüğü, sermayenin boyunduruğunda çalışan herkesin kurtuluşu için büyük mücadelemizde güçlerimiz artsın!

Nisan 1904

İşçilere 1 Mayıs çağrısı...

"İki dünya, bu büyük mücadelede karşı karşıya duruyor"

V.İ.LENİN

İşçi yoldaşlar! Bütün ülkelerin işçilerinin bilinçli bir hayat için uyanışlarını; insanın insana zulüm ve baskısına karşı mücadelede, milyonlarca emekçiyi açlık, yoksulluk ve rezillikten kurtarma mücadelesinde birlik oluşlarını kutladıkları gün, 1 Mayıs geliyor. İki dünya, bu büyük mücadelede karşı karşıya duruyor: sermaye dünyası ile emek dünyası, sömürü ve kölelik dünyası ile kardeşlik ve özgürlük dünyası.

Bir tarafta bir avuç kan emiciler var. Bunlar fabrikaları ve değirmenleri, alet ve makinaları ele geçirmişler, milyonlarca dönüm toprağı ve dağ gibi paraları kendi özel mülkleri yapmışlardır. Hükümeti ve orduyu uşakları, yığdıkları servetin sadık bekçi köpekleri yapmışlardır.

Diğer tarafta ise milyonlarca mülksüz vardır. Onların hizmetinde çalışabilmek için parababalarına yalvarmaya zorlandılar. Emekleriyle bütün serveti yarattılar; bununla birlikte, bütün hayatları boyunca bir parça ekmek için mücadele etmek, sadaka dilenir gibi çalışmak için yalvarmak, çok ağır çalışmayla güçlerini ve sağlıklarını kaybetmek ve köylerdeki ahır gibi evlerde ya da büyük kentlerdeki bodrum ve tavan aralarında açlıktan ölmek zorundadırlar.

Ama şimdi bu mülksüz emekçiler, parababalarına ve sömürücülere karşı savaş ilan etmiş bulunuyorlar. Bütün ülkelerin işçileri, ücretli kölelikten, yoksulluk ve sefaletten emeği kurtarmak için savaşıyorlar. İşçiler, ortak çalışmayla yaratılan servetin bir avuç zengin için değil, bütün çalışanlar yararına kullanılacağı bir toplum sistemi için savaşıyorlar. Toprağı ve fabrikaları, değirmenleri ve makinaları, bütün çalışanların ortak malı yapmak istiyorlar. Zengin ve yoksul olarak bölünmeyi ortadan kaldırmayı, emeğin ürünlerinin işçilere, kendilerine gitmesini ve insan türünün bütün başarılarının, çalışma biçimlerindeki bütün gelişmelerin çalışan insana baskı aracı olarak hizmet etmesini değil, ama onun kaderini düzeltmesinde aracı olmasını istiyorlar.

Emeğin sermayeye karşı büyük mücadelesi, bütün ülkelerin işçilerine sonsuz kurbanlara mal olmuştur. Kendi hakları olan daha iyi hayat ve gerçek özgürlük için oluk gibi kan akıtmışlardır. İşçilerin davası için savaşanlar, hükümetler tarafından korkunç işkencelere uğramışlardır. Ama bütün işkencelere rağmen dünya işçilerinin dayanışması büyüyor ve güçleniyor.

İşçiler, sosyalist partilerde gittikçe daha sıkı olarak birleşiyorlar, bu partilerin destekçilerinin sayısı milyonlara yükseliyor ve sürekli olarak, adım adım, kapitalist

(Devamı s.23'te)